Prijs 11 Cts.

Zaterdag 25 October 1941.
4e Jaargang Nr. 113.

De Misthoorn

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie LEIDSCHESTRAAT 85; AMSTERDAM-C. — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs v. Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland: ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

Het Engelsche circus op tournée in den Kaukasus

W.C.: MOEDIG VOORWAARTS WAVELL, IK HOUD ALS GEWOONLIJK HET ACHTERDEURTJE OPEN!

Volksvoedingsstand.

OM HET LEVEN VAN EUROPA.

EEN der belangrijkste problemen, van welker doelmatige oplossing het zijn of niet-zijn van Europa afhankelijk is, is dat der voedselvoorziening. Vriend en vijand van het nieuwe Europa weten nu wel langzamerhand, dat des Führer's woorden: „Wij zijn tegen iedere coalitie opgewassen" bewaarheid worden, en dat Duitschland en het verbonden Europa inderdaad militair niet te slaan zijn. De Duitsche vrijheidsoorlog, die tot een Europeeschen vrijheidsstrijd geworden is, wordt met onverminderde kracht voortgezet. Week na week stroomen de berichten over de successen der Duitsche en verbonden troepen aan het Oostfront binnen en wij zien het bolsjewistenrijk voor onze oogen ineenstorten. En de vernietiging der bolsjewistische machtspositie, gepaard gaande met de verovering van het Europeesch-Russische gebied, beteekent, dat praktisch de eindoverwinning in dezen gigantischen strijd behaald is.

Ook politiek zal Europa zichzelf weten te handhaven en zal het zich tot een eenheid bekennen, inplaats van, zooals de Angelsaksische propaganda zulks voorstelt, aan innerlijke verdeeldheid ten gronde te gaan. De onweerstaanbare kracht der nationaal-socialistische daadpolitiek en de bezielende gloed der nieuwe Germaansche levensbeschouwing zullen Europa tot een onbreekbare eenheid samensmeden.

Zoo wij ook ten aanzien van de economische zekerstelling der Europeesche lotsgemeenschap optimistisch mochten zijn, dan moesten wij toch steeds eenig voorbehoud maken voor wat betreft de voedselvoorziening. De voeding van ons volk b.v. vergde in normale tijden reeds de toewijding van een omvangrijk ambtenaren apparaat. Wij weten, welk een ontzaglijke invloed de crisis der laatste jaren op de voedselvoorziening in Nederland heeft gehad. Zoo kunnen wij ons voorstellen van welken omvang de problemen zijn, die zich voordoen aangaande de voedselvoorziening van een geheele volkerengemeenschap, gewikkeld in een strijd op leven en dood. Niet slechts de blokkade, dat wil dus zeggen: de vijand, is hier van invloed, maar ook een macht, die nu eenmaal niet met militair geweld of politieke voorlichting kan worden overwonnen: de natuur. Het spel der natuur is zoo veelzijdig, zoo wisselvallig en grillig, dat het den mensch noodlottig kan worden. En het staat wel vast, dat men, om noodlotsslagen van de natuur met eenig succes te kunnen voorkomen of pareeren de natuur moet kennen. In tijden als deze is daarom een apparaat van ambtenaren, het moge dan nog zoo geperfectioneerd zijn, onvoldoende om de voedselpositie van een volk veilig te stellen. De ambtenaar immers heeft als zoodanig op de natuur geen macht en invloed; hij is een werktuig, dat ingeschakeld wordt, nádat de natuur het hare heeft gedaan, maar hij is onmachtig — ook al door zijn onkunde van de natuur — de natuur uit te buiten en haar werking in de voor het volk vereischte banen te leiden. De onmisbare peilers van onze voedselvoorziening zijn en moeten zijn de **boeren.** Wanneer men dit in het decennium dat achter ons ligt, had ingezien, dan zouden wij er thans heel wat beter voorstaan. In Duitschland heeft men te rechter tijd de plaats en de taak van het boerendom, óók uit staatsorganisatorisch oogpunt, onderkend. Daar heeft men den Reichsnährstand in het leven geroepen, orgaan voor de voedselvoorziening van het volk, en met het boerendom als **grondslag** is het erin geslaagd de voedselpositie van het Duitsche volk en van de weermacht veilig te stellen. **Zonder dit boerenfundament zou het werk van den Reichsnährstand zéker niet dergelijke resultaten hebben gehad.**

Toen in Nederland het Agrarisch Front opgericht werd, heeft de boerenleider Roskam, met den Reichsnährstand voor oogen, verklaard, dat het N.A.F. in het leven geroepen was om zoo spoedig mogelijk te verdwijnen. Het Nederlandsch Agrarisch Front heeft dan ook bij de vervulling van zijn taak het uiteindelijk doel, waaraan het zelf zou moeten worden opgeofferd, niet uit het oog verloren, zoodat het geraamte van den voedingsstand in ons land is gebouwd. De omwenteling, die zich straks zal voltrekken, komt wel zeer treffend tot uitdrukking in de positie van dit **boerenfront**, naast het **ambtelijk** apparaat van het departement van landbouw en visscherij met zijn talrijke crisis-centrales. **De taak van den boer bij de voedselvoorziening is nu voor het eerst bepaald en erkend, zónder dat de taak van den ambtenaar wordt miskend.**

Wij verklappen geen geheim, wanneer we mededeelen, dat de samenwerking tusschen het N.A.F. en de departementale en crisis-ambtenaren lang niet altijd reibungslos was, ja, dat het enthousiasme van het jonge front ernstig geremd werd door de tegenwerking en sabotage van antinationaalsocialistische ambtenaren. Reeds herhaaldelijk hebben wij in ons blad gewezen op deze „officieele terreur", die soms zelfs door een departement en masse werd uitgeoefend, wat mogelijk was doordat ieder chef de houding van zijn ondergeschikten dulde of aanmoedigde. Het is mede daarom, dat wij het oogenblik gekomen achten om over te gaan tot de oprichting van den volksvoedingsstand. Een gespannen verhouding tusschen de beide organen, die op de voedselvoorziening van Nederland den meesten invloed uitoefenen, màg niet langer voortduren, omdat zij op den duur noodlottig kan worden. De ontspanning van deze verhouding is een eisch van het oogenblik en moet met alle kracht worden nagestreefd. Zij kan en mag natuurlijk niet verkregen worden door aan de ambtenaren alle macht over den boer en zijn werk toe te kennen, maar zij moet worden bereikt door het apparaat der voedselvoorzienning te maken tot een werktuig der boeren zelf. Dit kan worden bereikt, door aan het Ned. Agrarisch Front met de daaraan zeer nauw verbonden overige boerenorganisaties de meest uitgebreide machtsbevoegdheden te verschaffen. In dat geval immers zal het boerendom in Nederland de producten van zijn eigen noesten arbeid naar eigen boereninzicht aan de volksgemeenschap ter hand kunnen stellen. Wellicht zullen de thans zoo met werk overladen ambtenaren dan gelegenheid vinden met meer aandacht de fouten van het tegenwoordige distributie-apparaat te onderzoeken en uit den weg te ruimen. Wellicht zullen dan ook ergerlijke voorvallen als de verrotting van tienduizenden kilogrammen groenten en aardappelen in de groote steden en het clandestien slachten van duizenden stuks vee op het land, vermeden kunnen worden. Het lijkt ons tenminste, dat het ambtenarenapparaat met het **toezicht** moet worden belast. De onverminderd voortwoekerende wantoestanden hebben aangetoond, dat dit toezicht thans te eenen male onvoldoende is.

Er is nog een reden, waarom wij de oprichting van den Volksvoedingsstand als een vereischte zien.

In steeds toenemende solidariteit strijdt Europa tegen zijn belagers. De leiding van dien strijd is in handen van één man, op wien zich het geheel concentreert. De weermacht van Duitschland is geworden tot de weermacht van Europa, en de legers der verbondenen strijden eensgezind met het Duitsche. De politiek van Duitschland is geworden tot de politiek van Europa. Het lot van Duitschland is het lot van Europa. Wat is nu logischer, dan dat men er naar streeft de Europeesche eenheid ook zooveel mogelijk organisatorisch tot uitdrukking te brengen? Zéker geldt dit, wanneer van de wijze van organisatie het leven van duizenden, ja van een geheel volk afhangt. Dat is met het apparaat der voedselvoorziening het geval. Het is nu meer dan ooit gewenscht, dat deze apparatuur in geheel Europa uniform wordt, opdat de grootst mogelijke samenwerking en de hoogste effectiviteit verkregen wordt.

Voor **Nederland** beteekent zulks de instelling van den Volksvoedingsstand naar Duitsch voorbeeld. Daarmee worden twee dingen bereikt. Praktisch: de instelling van een apparaat, dat, wortelend in den boerenstand en overgaand in het ambtenarencorps het meest uitgebreide overzicht over de voedselvoorziening heeft. Ideëel: de erkenning van het boerendom als grondslag der Germaansche gemeenschapsidee.

Voor onzen tijd is deze instelling niet alleen een vereischte, maar ook de eenige oplossing om tot een zoo hoog mogelijke opvoering der bodemproductiviteit te geraken. Daarom is **Volksvoedingsstand een eisch van dit oogenblik!**

HET LEVEN VAN IGNAZ TREBITSCH

Zwendelaar van groot formaat.

Wij zullen hieronder in het kort de levensgeschiedenis van Ignaz Trebitsch vertellen. Waarom? Omdat wij een blik kunnen slaan op den joodschen geest. Luistert dan:

Paks is een klein Hongaarsch dorpje aan den Donau. Daar leefde Nathan Trebitsch, een vrome jood — vroom en rijk. Hij kocht het graan op, dat de nijvere Hongaarsche boeren hadden verbouwd in het zweet huns aanschijns en vervoerde het met eigen schepen. Twee dochters had hij, die later een rijk huwelijk moesten aangaan en twee zoons — de een werd bankier en kwam in het gekkenhuis terecht, den ander wachtte een loopbaan als sociaal-democratisch onderwijzer.

In 1879 wordt den ouden Trebitch een derde zoon geboren, Ignaz. Vroom, als de vader, is ook de kleine Ignaz: driemaal per dag is hij in de synagoge, tweemaal per week vast hij en overigens studeert hij in den Talmoed. Zijn bekwaamheden zijn onmiskenbaar; met behulp van een huisonderwijzer leert hij wat noodig is om in de vijfde klas van het gymnasium te kunnen komen. Op 16-jarigen leeftijd verklaart hij tooneelspeler te willen worden. Tooneelspeler? Zeker. Want Ignaz is van hetzelfde bloed als zooveel andere joden, die op de planken begonnen zijn om later hun talenten op hun medemenschen te beproeven.

De handel in graan legt geen windeieren en de oude Trebitsch mankeert het niet aan geld om zijn zoon op reis te sturen: naar Weenen, Dresden, Fiume, Parijs, Londen — misschien zal hij daar zijn theaterplannen vergeten. Hij vergeet ze echter niet en zet zijn wil door. In Boedapest wordt hij tooneelspeler, maar niet voor langen tijd. De vader moet er aan te pas komen, Ignaz reist naar Noord- en Zuid-Amerika.

Wat hij daar gezien heeft, schrijft hij op Boedapester' manier — vlot-humoristisch, erotisch getint — in de kranten, wordt een bekend journalist en probeert zich in de politiek te mengen. Een joodsche jongen uit Hongarije kent als regel maar twee idealen: tooneelspeler of journalist. Trebitsch heeft beide wegen ingeslagen en wordt „politicus".

De zendeling Trebitsch.

Bevredigd is hij nochtans niet. Hij heeft de wereld leeren kennen. Hongarije is hem te klein. Het joodsche bloed in zijn aderen stuwt hem tot het wereldburgerschap en om deze reden wil hij zijn mozaïsch geloof afleggen. Het zou hem hinderlijk kunnen zijn in een wereld, die nog niet geheel zonder vooroordeelen is. Het maakt hem niets uit, dat hij daardoor met zijn vader breken moet; familieziekte behoort niet tot zijn zwakheden. In Hamburg ontmoet hij protestantsche zendelingen, die onder joden werken. Zijn vroegere geloofsgenoot Dr. Frank doopt hem daar. Godsdienst No. 2....

Doch daarbij blijft het niet. Trebitsch wordt dominee van de Iersch-Gereformeerde Kerk en gaat als zendeling naar Canada, waar hij joodsche emigranten moet bekeeren. Zijn resultaten zijn verbazingwekkend, want hij heeft den heelen Talmoed in zijn hoofd en kan alles zoo draaien als hij het hebben wil. Met zijn joden zit hij zich nu urenlang te verdiepen in alle mogelijke spitsvondigheden en haarkloverijen. Zooals zij het in de synagoge gewend waren, begonnen ze met het bovenlichaam te wiegelen; hun stemmen werden zingend. De hoogste toon wordt gevoerd door den gewiekststen Trebitsch.

Ruzie om geld.

En dan komt de groote krach. Trebitsch verlangt vrij reis- en verblijfkosten en 85 dollar honorarium per bekeerling; de kerk wil hem maar 60 dollar geven en bovendien contrôle op zijn werkzaamheden uitoefenen. Trebitsch is dol van woede, hij smijt de deur dicht en loopt over naar de concurrentie. In den kortst mogelijken tijd treedt hij toe tot de Anglicaansche kerk, die aan zijn salariseischen wel tegemoet wil komen. Trebitsch is nu 23 jaar oud en heeft zijn derden godsdienst al te pakken; hij gelooft niet aan een voortbestaan na den

Isaäc of Ignaz Trebitsch, alias Timothy Lincoln, zendeling, dominee, Lagerhuislid, oliespeculant, spion, „perschef" van de Kapp-regeering, Chineesch „gezant", abt van een Boeddhistenklooster.

dood en is er zelfs niet ver meer vanaf om het heele Godsbegrip te verloochenen, de dominee Trebitsch....

De dorpsdominee.

Een jaar later is hij al in Engeland, ziet kans om bij den bisschop van Canterbury in de gunst te komen en wordt dominee in Appledore, graafschap Kent. Voor Trebitsch en zijn vrouw volgen nu maanden van een vredig leven: doopplechtigheden, begrafenissen, huisbezoek, af en toe een uitnoodiging van een grondbezitter in de buurt. Dat is alles. Geen afwisseling, geen sensatie. Geen mogelijkheid een groote rol te spelen, opzien te baren, veel geld te verdienen — kortweg, het is geen leven voor Trebitsch. De „dominee" kan dit niet verdragen, met heimwee denkt hij aan zijn journalistentijd. Drie jaar is hij nu al geestelijke, het is niet om uit te houden.

In de politiek.

Daar komt het groote geluk. Een erfenis. Geen oogenblik aarzelt Trebitsch. Hij hangt zijn domineescostuum aan den kapstok en reist naar Londen. Eerzuchtig is hij zeer zeker — hij wil lid worden van het eerbiedwaardigste aller parlementen, het Engelsche. Waarom ook niet? Hij is handig, heeft aanpassingsvermogen en geld. Slechts één hinderpaal staat hem in den weg, zijn joodsche naam. Maar geen nood. Ignaz (ook wel Isaäc) Trebitsch, wiens grootvader nog Schlesinger heette, laat zich omdoopen in het echt Engelsche „Timothy Lincoln-Trebitsch". Dan knoopt hij connecties aan met filantropen en groot-industrieelen. In hun opdracht maakt hij groote reizen en studeert sociologie. Een reuzenbureau wordt opgericht, vooraanstaande geleerden werken in Trebitsch' opdracht — een omvangrijk standaardwerk over sociologie wordt voorbereid.

Dit alles brengt Trebitsch in aanraking met talrijke politici en in 1910 gelukt het hem als candidaat voor de liberalen uit te komen. Zijn vurig temperament, zijn sprankelende humor en zijn bijtend sarcasme maken indruk op de toehoorders — hij wordt lid van het Lagerhuis.

Op het keerpunt.

Een sprookjesachtige carrière! Trebitsch is 31 jaar flink gebouwd, het regelmatige gezicht van den Sephardimjood. Hij is „gentleman", Britsch tot in zijn vingertoppen, slagvaardig, belezen, bekwaam organisator, zeer goed spreker, gevreesd debater. Hij is op het hoogtepunt van zijn leven beland, dat tot nu toe wel eigenaardig, maar niet misdadig is geweest. Als hij zijn innerlijke onrust had kunnen beteugelen, had hij op een nog betere loopbaan kunnen hopen. Maar hij wil het niet en hij kan het al evenmin; hij heeft noch idealen noch een hooger levensdoel, hij kent geen belemmering; één drang bezielt hem slechts: steeds weer in nieuwe hoofdrollen op te treden en zich geld en aanzien te verschaffen.

Bedenkelijk speculant.

Zijn leven neemt een bedenkelijke wending. Het parlement interesseert hem niet meer. Hij is nog immer de Britsche gentleman, maar zijn arbeidsveld verlegt hij naar Galicië. Daar hangt een bekende atmosfeer, daar kan men in olie speculeeren, veel geld verliezen, maar nog meer winnen. Waar is de tijd, dat Trebitsch voor 25 dollar lawaai schopte? Nu gaat het om honderdduizenden, om millioenen. Al zijn vrijen tijd wijdt hij aan de Galicische olievelden; een bende van makelaars, advocaten, provisiejagers en boeven van allerlei slag begeleidt hem — zij heeten Rosenthal en Rosenblum, Pinsker en Jontefsohn. In hun gezelschap verkeert Trebitsch; eindelijk heeft hij „menschen' om zich heen, met wie men praten kan, aan wie hij zich geven kan, zooals hij is — een jood, die zaken wil doen. Bijne vergeten is het masker van „Timothy", brutaal grijnst de snuit van Isaäc.

Trebitsch verdient geld als water, maar de oorlog komt tusschenbeide.

Spionnage.

Vanzelfsprekend is Ignaz „Brit", hij wil niets te doen hebben met Duitschers (Vervolg zie pag. 5).

KERKELIJKE MACHTSPOLITIEK

In den tachtigjarigen oorlog, waarin de Noordelijke Provinciën der Nederlanden zich van Spanje losmaakten, was de strijd om de geloofsvrijheid, tegen den dwang van het wereldlijk katholicisme, wel een der belangrijkste factoren. Naast de politieke machtsaanspraken van het katholicisme waren immers ook in de religieuze beginselen der kerk wantoestanden en opvattingen doorgedrongen, die volkomen indruischten tegen het Germaansche levensgevoel. Het is dan ook verklaarbaar, dat de Hervorming als een geestelijke revolutie ontstond temidden van de vrijheidlievende Germaansche menschen van het Noorden, waarvan een man als Luther voor dien tijd wel een der schoonste voorbeelden was, ook al kon zelfs hij zich nog niet geheel vrijmaken van de eeuwenlange overlevering van joodschen oorsprong.

In landen en onder volken van niet-germaanschen bloede, waar het geestelijk zelfstandigheidsgevoel niet zoozeer ontwikkeld was en wier aard meer harmonieërde met de schoone uiterlijke vormen van den roomschen eeredienst, wist de kerk zich te handhaven, nadat de revolutionnaire, Noordsche elementen waren uitgeroeid of verdreven (zooals b.v. de Hugenoten in Frankrijk). Op de Germaansche volken misten tenslotte de martelmethoden der Inquisitie de bedoelde uitwerking, daar het Noorden in openlijken opstand kwam tegen de vreemde kerkelijke overheersching.

Hoewel sindsdien de middelen, die de kerk gebruikte, minder grof werden omdat zij steeds in overeenstemming bleven met de mentaliteit der volken, waarop zij werden toegepast, mogen wij toch niet uit het oog verliezen, dat de machtspolitieke doeleinden van een dogmatisch-geestelijke en wereldlijke roomsche wereldheerschappij door de eeuwen heen steeds dezelfde zijn gebleven. De methoden, die tot dit doel dienstig waren, werden slechts aangepast aan de eischen des tijds. In ons land hebben wij daarvan een treffend voorbeeld in de r.k. staatspartij, die voor den gemeensten zwendel (het geval Oss!) niet terugschrikte, wanneer dat in het belang van haar streven was. En dit aanpassen aan de eischen en gebruiken van het oogenblik, beteekent ook, dat de kerk zich in een autoritair, fascistisch of nationaal-socialistisch staatsbestel zal bedienen van autoritaire, fascistische, resp. nat.-socialistische politieke machtsmiddelen, waar dit maar in haar kraam te pas kan komen.

Reeds nu worden daartoe de noodige voorbereidingen getroffen en achter de schermen, verborgen voor de oogen van de politieke geloovigen, worden de eerste pionnen op het politieke schaakbord reeds naar voren geschoven in de richting van de nieuwe machtsposities om ook daar gereed te zijn, wanneer de omstandigheden het gewenscht maken om van politieken koers te veranderen. Officieel houdt de kerk daarbij natuurlijk nog een slag om den arm, zooals b.v. door de recente uitspraken der bisschoppen tegen de nationaalsocialistische organisaties. Hierin verschilt de „kerk van Christus" dan ook in geen enkel opzicht van haar beide andere componenten in de internationale duivelsche drieëenheid: bolsjewisme en wereldjodendom, die zich eveneens zonder gewetensbezwaar in alle bochten wringen om zich maar te kunnen aanpassen aan de eischen van het oogenblik, wanneer dat voor het uiteindelijk doel voordeelig is.

Evenals Duitschland, dat als Germaansch kernland steeds aan de felste aanvallen van het verpolitiekte katholicisme heeft blootgestaan, werd ook in ons land een hoogtepunt van wereldlijke macht bereikt na den wereldoorlog, waarin het belangrijkste Germaansche volk was uitgehongerd en met een geraffineerde propaganda in verwarring was gebracht, zoodat een val onvermijdelijk werd. In Nederland bijvoorbeeld had de kerk het al zoover gebracht, dat in 1939 meer dan de helft der kinderen onder de 11 jaar roomsch gedoopt werden. Men behoeft niet te vragen, hoe spoedig het tijdstip gekomen zou zijn, waarop het politiek katholicisme, dat hier in een verbeten vrijheidsstrijd de voordeur was uitgejaagd, door zijn sluwe jezuïtenmethoden via de achterdeur weer de oude posities had heroverd. Het lot van Spanje hing ook ons boven het hoofd. En het fraaiste was, dat alle niet-katholieke groepen der bevolking, die steeds den mond vol hadden over Willem van Oranje en onzen vrijheidsstrijd tegen Spanje, voor deze ontwikkeling volkomen blind waren of het gevaar kleineerden, daar zij in hun bekrompen verstarring slechts met een doodschrik op het lijf naar het Oosten konden staren, waar zoogenaamd de „Antichrist" was opgestaan.

Het spreekt vanzelf, dat de politieke roomsche kerk haar machtspositie in ons land niet alleen misbruikte in binnenlandsche aangelegenheden, doch evenzeer voor de buitenlandsche politiek. Men behoeft waarlijk geen profeet te zijn, om te kunnen voorspellen, dat deze buitenlandsche politiek in zoo'n geval niet neutraal of zelfs maar in het belang van Nederland kon zijn, doch dat in alle buitenlandsche staatskundige aangelegenheden de interessen van het wereldlijk katholicisme domineerden. En deze interessen waren op het gebied der buitenlandsche politiek rechtstreeks tegen Duitschland gericht, — niet omdat dit zoo voordeelig was voor het Nederlandsche volk, doch omdat het internationale centrum Rome een antinationaalsocialistische politiek voerde, daar het national-socialisme in Duitschland definitief een eind had gemaakt aan den wereldlijken machtsinvloed der roomsche kerk.

Elk onbevooroordeeld Nederlander, elke Nederlandsche koopman, die met Duitschland zaken deed en de ontwikkeling in dat land van nabij kon gadeslaan, moest toch weten dat de enorme opbloei van het geheele Duitsche volksleven, economisch, politiek en kultureel, ook voor ons land van de allergrootste beteekenis was, niet in de laatste plaats in zuiver zakelijk opzicht. De angst, dat de nationaalsocialistische ideologie ook hier vasten voet zou krijgen en de politieke machtspositie der leidende mannen omver zou werpen, was echter grooter dan het nuchtere oordeel.

Voor het politiek katholicisme kwam daarbij bovendien nog de overweging, dat na de ineenstorting van Tsjecho-Slawakije en Polen — twee uiterst belangrijke centra der politieke kerk in Europa! — de overgebleven bastions in het Westen zooveel mogelijk uitgebouwd en versterkt moesten worden, als een tweede, politieke Maginotlinie der machtskerk tegen de bedreiging van den Germaanschen Zondvloed, die op het punt stond over geheel Noord-Europa los te breken en de veroverde politieke stellingen van de kaart zou vagen. Precies dezelfde overwegingen golden trouwens ten opzichte van België.

Het resultaat was uiteraard, dat men steun zocht bij die machten, die als de doodsvijanden van het opkomende volksche beginsel en de groeiende Duitsche macht konden worden beschouwd, d.w.z. het Volksfront-Frankrijk en het Plutocraten-Engeland. Hierin lag dus ook weer een conflict tusschen de belangen van het Nederlandsche volk en de interessen van de politieke kerk (en andere internationale groepen), waaraan de eersten werden opgeofferd. Dat dit systeem inmiddels niet gewijzigd is, blijkt wel uit de brieven der bisschoppen van den laatsten tijd, waarin — nu in het klein, in de binnenlandsche politiek — de belangen der katholieke arbeiders op precies dezelfde manier worden opgeofferd aan de wenschen der leidende roomsche politici. Het is intusschen al een stap in de goede richting, dat de wereldlijke kerk op het oogenblik niet meer in staat is, het geheele Nederlandsche volk voor haar interessen in de ellende te storten.

Van het standpunt van het **volk** zijn daarmede al dergelijke politieke machtsinstrumenten der kerk veroordeeld, omdat zij reeds en onder alle omstandigheden in de eerste plaats in hun eigen groepsbelang werken. Dit geldt dus o.m. ook voor de katholieke arbeidersorganisaties en voor b.v. de vroegere r.k. staatspartij. Al deze politieke organisaties van een kerk, die oorspronkelijk was ingesteld om de leer van Christus onder de menschen te verkondigen en hun geestelijk welzijn te behoeden, zijn daarom niet alleen overbodig, maar zelfs schadelijk voor het volkswelzijn. En ditzelfde geldt in zekeren zin ook voor de r.k. partijleiders, voorzoover deze zich met politieke aangelegenheden inlaten.

Het spreekt vanzelf, dat deze overwegingen niet alleen betrekking hebben op het katholicisme als geloofsovertuiging eenerzijds en staatkundig machtsstreven anderzijds, doch ook voor alle andere godsdienstige secten, die zich eveneens op het terrein der politiek begeven. Vooral onze „christelijke" dominees zijn tegenwoordig sterk in het vinden van vergelijkingen tusschen de belevenissen van een oudtestamentisch, kromneuzig en verluisd woestijnvolk en de moeilijke dagen, die een aantal vetgevreten Hollanders onder de huidige situatie doormaken. Doch wij hebben vooral den nadruk op het politiek katholicisme gelegd, omdat hierbij de organisatie straffer en internationaal en centraal geleid wordt en daardoor van volksch standpunt gevaarlijker is.

Het is dan ook duidelijk, dat eerst aan deze politieke knoeierijen der kerken in Nederland definitief een eind moet worden gemaakt, voordat er van een werkelijken wederopbouw van ons volksleven in nationaalsocialistischen zin sprake kan zijn.

(Vervolg van pag. 3).

noch met Hongaren en stelt zich ter beschikking van Engeland om de „Hunnen" te bestrijden. Dat beteekent niet, dat hij bereid zou zijn op de slagvelden zijn leven te riskeeren — neen, soldaat zijn is geen joodsch beroep. Maar wel maakt hij zich verdienstelijk met het censureeren van Duitsche en Hongaarsche brieven.

Niettemin wordt Trebitsch verdacht. Men beweert, dat hij een spion is, slaat hem wantrouwend gade. Trebitsch vlucht ten slotte naar Amerika. En nu gebeurt iets onverwachts: hij ontpopt zich ineens als fel hater van de Engelschen. Nauwelijks in New York aangekomen, schrijft hij een serie artikelen, waarin hij de schuld van den wereldoorlog op Engeland schuift en met doodelijken haat zijn „tweede vaderland" beschimpt. Hij zelf zegt van deze artikelen het volgende: **„Ik zwamde er maar op los en verzon de dolste sprookjes om den lezers koude rillingen te bezorgen. Geen woord van die heele geschiedenis was waar."**

Deze plotselinge haat tegen Engeland, waar hij tot vooraanstaand staatsburger was opgeklommen, zou bij iederen niet-jood moeilijk te begrijpen zijn. Van den jood Trebitsch was dit vanzelfsprekend — tegen Engeland of tegen Duitschland is van geen belang. Als jood haatte hij beide: zeker in gelijke mate.

Gevangenis en bordeelen.

Op Engelands aandrang wordt Trebitsch gearresteerd, spionnage en vervalschingen worden hem ten laste gelegd. In 1915 komt hij voor het eerst in de gevangenis, een Amerikaansche gevangenis. Al heel gauw is hij goede maatjes met de beroepsmisdadigers en hij kan veel van hen leeren. Niet zonder genoegen gedenkt hij dezen tijd in zijn memoires: dat waren nog eens kerels, waarbij je je thuis voelde. Den autoriteiten biedt hij aan, om Duitsche codetelegrammen te ontcijferen. Dat verschaft hem verschillende faciliteiten, hij mag de stad bezoeken en benut die gelegenheid voor braspartijen in kroegen en bordeelen. Elf jaar geleden was hij dominee, vijf jaar geleden Lagerhuislid, nauwelijks een jaar geleden een rijk oliespeculant. Vergeten is dat alles tusschen alle mogelijke gespuis zit hij met een straatmeid op zijn knie, de kurken knallen. Het leven leve!

In 1916 wordt hij aan Engeland uitgeleverd. Voor vervalsching van wissels krijgt hij drie jaar tuchthuis. Tuchthuis — dat klink vreeselijk! In werkelijkheid wordt Trebitsch „ziek", komt in het ziekenhuis, waar hij bijna zijn heelen straftijd in een ruime frissche kamer met centrale verwarming doorbrengt. Aan tooneelspeelkunst heeft het Trebitsch nooit gemankeerd....

Naar Doorn en Wieringen.

Na den oorlog, in 1919, wordt hij in vrijheid gesteld en uit Engeland uitgewezen. Hij komt in Berlijn terecht. Daar schrijft hij artikelen en interesseert zich voor politiek. Bij welke partij zal hij zich nu aansluiten? Bij de linkschen? Neen, daar zijn al zooveel joden en bovendien gelooft Trebitsch niet aan het voortbestaan van een parlementair regiem in Duitschland. Hij besluit daarom zijn geluk bij de rechtschen te beproeven, leert overste Bauer kennen en maakt reizen naar Doorn en Wieringen. Hij wordt echter noch door den ex-keizer noch door den kroonprins in audiëntie ontvangen, biedt overal zijn diensten aan, smeedt plannen en hoopt een bondgenootschap tusschen de Duitsche monarchisten en Sowjet-Rusland eenerzijds en de Russische monarchisten anderzijds in het leven te roepen, bemoeit zich met financieele vraagstukken, ongeroepen verschijnt hij overal en zijn zelfverzekerdheid is zoo groot, dat men niet weet, wat men met dezen Hongaarschen jood, die den Engelschen naam Lincoln draagt, moet beginnen.

De Kapp-Putsch.

Nu komt de Kapp-Putsch. Trebitsch dringt de rijkskanselarij binnen, vindt daar een leege kamer, installeert zich op zijn gemak en benoemt zichzelf tot perschef van de nieuwe regeering. Den volgenden dag echter krijgt hij het dringende verzoek te verdwijnen.

Trebitsch volgt dien raad op, verdwijnt en duikt weer op in München. Hij vertelt van zijn „doorslaggevende rol" bij den Kapp-Putsch, verzint duizend en een verhaaltjes, smeedt nieuwe plannen, doet zich gewichtig voor, ofschoon niemand hem serieus wil nemen. Zijn nieuwste plan is een tegenrevolutionnaire beweging te ontketenen met als centrum Boedapest. Grootsch opgezette samenzweringen echter kosten hoopen geld. Hoe daar aan te komen? Trebitsch is niet verlegen: hij maakt voorbereidingen om valsche Russische bankbiljetten te drukken: papier, drukinkt, pers. In de gevangenis heeft hij veel nuttige dingen geleerd over muntvervalsching.

In Franschen en Tsjechischen dienst.

Intusschen hapert het met de uitvoering der plannen. Er zijn onderlinge kibbelarijtjes en er is naijver, men gunt Trebitsch niet de rol, waar deze aanspraak op maakt. Op zekeren dag komt het tot een breuk en terstond begeeft Trebitsch zich naar den chef van den Franschen spionnagedienst Muzet. Trebitsch heeft al zooveel godsdiensten en nationaliteiten gehad, dat een wijziging in zijn „politieke oriënteering" hem niet de geringste moeilijkheid oplevert. Over zijn onderhoud met Muzet schrijft Trebitsch als volgt:

„Muzet bood mij 25.000 Tsjechische kronen aan. Ik weigerde. Toen bood hij 50.000 kronen. Dit accepteerde ik. Wat moest ik anders doen?"

Ja, inderdaad, wat zou een jood anders doen?

De samenwerking met de Franschen wil toch niet erg vlotten; zij dreigen zelfs met zijn arrestatie. Trebitsch gaat naar de Tsjechen en biedt hun documenten aan voor een half millioen kronen. Met een „vrijgeleide" reist hij naar Praag, zet daar een memorandum van 58 bladzijden in elkaar en ontvangt 200.000 kronen betaling. Met de overige 300.000 kronen maken de Tsjechen moeilijkheden en Trebitsch is zoo brutaal om de Tsjechische regeering aan te klagen. De Tsjechen antwoorden met een aanklacht wegens bedrog, de documenten zouden vervalscht zijn. Hij wordt gearresteerd, maar zijn tegenstanders gelukt het niet voldoende bewijsmateriaal naar voren te brengen en men moet hem vrijlaten.

Als Chineesch gezant.

Nu besluit Trebitsch het ondankbare Europa te verlaten en naar China te gaan om daar als „reorganisator, want dit beroep had ik verkozen", te werken. Zijn doel is de provincie Setschuan, aan de grens van Tibet. Hij werkt samen met een Chineeschen generaal en begint de provincie te veroveren. Dan wordt hij adviseur van generaal Wupeifu en belooft hem in Europa leeningen af te sluiten. Met veel pracht en praal reist Trebitsch, nu tot „buitengewoon gezant" gebombardeerd, naar Italië. Trebitsch is in zijn element, hij kan zaken doen, sprookjes vertellen, met zijn successen pronken, spionneeren. Een paar Chineezen had hij bij zich, die hij in mooie uniformen had gestoken en voor hooge officieren laat doorgaan.

Trebitsch overtroefd.

Maar nu blameert Trebitsch zich op een vreeselijke manier. Een kleine meubelfabrikant uit Weenen stelt zich voor als vertegenwoordiger van een bankiersconsortium en onderhandelt met Trebitsch over een leening van 25 millioen dollar. Trebitsch zegt hiervoor alle mogelijke en onmogelijke concessies toe. Van de heele zaak komt natuurlijk niets, want de meubelfabrikant bezit geen rooden cent. De meester der zwendelaars is overtroefd. Onverrichterzake gaat hij naar China terug; voordien wordt hij nog in Zürich voor een passenkwestie gearresteerd.

In een Boeddhistisch klooster.

Trebitsch is moe, ook door zijn gebrek aan succes in discrediet geraakt— hij gaat in een Boeddhistisch klooster. Daar treft hem een zware slag. Zijn zoon John, die in Londen leefde, wordt als moordenaar terechtgesteld (de moord zou in dronkenschap zijn begaan).

Nu zwerft Trebitsch eenige jaren door China; van tijd tot tijd bezoekt hij Europa, schrijft goed betaalde sensationeele artikelen en memoires, wordt af en toe gearresteerd en uitgewezen. Eindelijk vindt hij weer rust in een Boeddhistenklooster. Weer een nieuwen godsdienst neemt hij aan en brengt het tot abt van een klooster. Niettemin wordt beweerd, dat deze rust slechts een schijnbare was. Dat is het verbazingwekkende leven van Isaäc Trebitsch.

De Rasjood.

Trebitsch is ongetwijfeld een interessante persoonlijkheid. Zeker, het ontbreekt hem aan innerlijk evenwicht, maar juist deze eigenschap doet den jood in hem naar voren komen. Hij bezit kwaliteiten. In een oogenblik kan hij vreemde gedachten begrijpen of een plan uitwerken. Zijn jood-zijn staat hem toe naar willekeur als Hongaar, Brit, Duitscher, ja als Chineesch revolutionnair op te treden zonder dat hij daarbij met zijn geweten in gedrang komt. Hij kent geen moedertaal, geen vaderland, geen godsdienst, hij is een eeuwig zwervend cameleon, hij heeft geen eigen natuur, geen eigen persoonlijkheid. Trebitsch is geen zware misdadiger, maar niettemin heiligt het doel de middelen. Het maakt hem ten slotte niets uit om als vervalscher, spion of als valsche munter op te treden. Zijn temperament is heftig en onbeheerscht; in zijn memoires komt steeds het zinnetje voor: „Ik was woedend". Tot een scheppende gedachte is hij niet in staat, maar gewiekst in de toepassing der ideeën van anderen. Overal en altijd is zijn eigen ik het doel en de eenige maatstaf in alle dingen. Parasitair, ongebonden, leugenachtig — zoo is Trebitsch, de jood.

Huurlingen, die onschadelijk gemaakt moeten worden.

Ons, Nederlanders, zit de handel in het bloed, beweert het manufacturiertje, dat in z'n woonkamer echter den winkel een portret van de koningin heeft hangen — met oranje linten versierd en een potje goudsbloemen als offerande er onder — terwijl hij in z'n zaakje tegen woekerprijzen gaarne aan een Duitschen soldaat een jurkje verkoopt — desnoods zonder punten als er inplaats daarvan maar marken of guldens in het laadje komen. De nieuwste handel is de handel in gekanker, roddelpraatjes en „hoopvolle" profetieën. Men treft deze handelaars voornamelijk aan in den trein, het dorado van roddelend, kankerend Nederland. Heel argeloos zit de handelaar in een boek te lezen. Plotseling begint hij instemmend te knikken, slaat zich op de knieën en zegt vrij luid tot zijn buurman: „Meneer, hier heb ik een boek over Napoleon in Rusland. Zeldzaam hoe de vergelijking met de situatie van thans opgaat. Ook hij stapelde eerst succes op succes, precies als de Duitschers, al zijn wij Nederlanders dan wel zoo nuchter en verstandig, om de in de Duitsche weermachtberichten genoemde cijfers door tien te deelen.

Maar toen kwam de barre Russische winter met zijn sneeuw en snerpende koude. Toen kwam Moscou, meneer, waar de Duitschers nog niet eens zijn, zooals Napoleon na goed 2 maanden in 1812.... Toen was het meteen afgeloopen ook".

't Gesprek is aan den gang en de handelaar krijgt gelegenheid heel zijn koffer naieve strategie, avond aan avond van nieuwe monsters voorzien door den Engelschen Oranjezender, leeg te pakken. Wereldvreemde Nederlanders, die in geen 115 jaar een oorlog beleefden en van de 5 dagen oorlog in eigen land te weinig van Duitschlands militaire kracht gemerkt hebben, knikken van de weeromstuit instemmend. Dan stopt de trein aan een tusschenstation. De handelaar in strategie klapt zijn boek dicht, stapt uit.... en neemt plaats in den volgenden wagon! Daar pakt hij zijn koffer nog eens uit. Op één dag heen en weer, zeg van den Haag naar Groningen, beteekent, dat hij rond 200 menschen per dag bewerkt!

Anderen weer tappen uit een heel ander vaatje. Die stappen in en zeggen: „Hé, de heeren kijken nogal verdrietig. Te weinig te eten gehad soms? Ja, dat komt omdat jullie den weg niet weten. Ik ben naar mijn vriend, den Ortskommandant, gegaan, en heb hem gezegd, dat ik mèt m'n acht kinderen van die bonnen niet rond kan komen. Na een kwartier praten, was hij zoover, dat hij zei: „Man, je hebt gelijk, zeg maar hoeveel je hebben wilt: vet, boter, vleesch, suiker, spek, koffie; noem maar op; jij, als vader van een groot gezin, mag geen honger lijden met je kinderen!"

Een zuurzoet lachje is de eerste, ook zoo bedoelde, reactie. Maar dan volgt natuurlijk een heerlijke kankerpartij over „die rot-moffen, die alles gestolen hebben en ons laten crepeeren van den honger"; „die zelf wel zorgen dat ze genoeg krijgen", enz., enz. De „vader van het groote gezin" heeft zijn zin, en gaat bij de volgende halte eveneens kijken of hij nog coupé's met verdrietig kijkende dames en heeren ontdekt. Ook hij „neemt" er zoo per dag enkele honderden voor zijn rekening.

Het is zonder meer duidelijk, dat deze lieden hun trieste bedrijf niet voor niets uitoefenen. Zij zijn natuurlijk betaalde ellendelingen, die geen andere opdracht hebben, dan het kankeren te bevorderen en voor Engeland met een grooten mond en veel strategischen kolder „den oorlog te winnen". Omdat dit laatste toch niet gaat, zou men kunnen zeggen: laat ze maar aanmodderen. Het is echter zaak, dat ons goedgeloovige Volk tegen deze soort individuen in bescherming wordt genomen, al was het alleen maar in het belang van zijn eigen gezondheid! 't Is waarachtig niet oneervol, deze kerels aan de bevoegde instanties uit te leveren, opdat ze in een concentratiekamp, b.v. tusschen Russische krijgsgevangenen, de waarheid van de Duitsche oorlogsberichtgeving kunnen leeren.

WERELDVREEMD NEDERLAND.

Wanneer een pijnlijk groot gedeelte van ons volk het denken niet had afgeschaft, zou het, althans wat de oorlogsberichtgeving betreft, een uitstekend tegengif vinden in de boekjes van den Duitscher Werner Picht. Deze heeft er zijn werk van gemaakt, zorgvuldig geselecteerde berichten uit de meest officieele geallieerde bronnen te verzamelen, en deze berichten, van één bepaalden dag, af te drukken nàást het Duitsche weermachtsbericht van den zelfden dag. Commentaar geeft Picht niet; dat is trouwens ook niet noodig. De berichten spreken voor zichzelf.... dat wil zeggen: ze spreken elkaar vierkant tegen.

We hooren Chamberlain in het Lagerhuis nog woorden van bemoediging en hoop uitspreken, als Hitler bereids aan zijn dagorder aan de Duitsche troepen toe is, waarin hij hen dank zegt voor de succesvolle **beëindiging** van den veldtocht! Het eindresultaat, de tastbare werkelijkheid, waarom het toch uiteindelijk gaat, leert ieder die leeren wil, dat de inderdaad op het eerste gezicht onwaarschijnlijk lijkende Duitsche berichten de simpele waarheid bevatten, terwijl de meldingen uit geallieerden bron — gezien de **feiten** — leugenachtige en gefantaseerde propagandameldingen genoemd moeten worden.

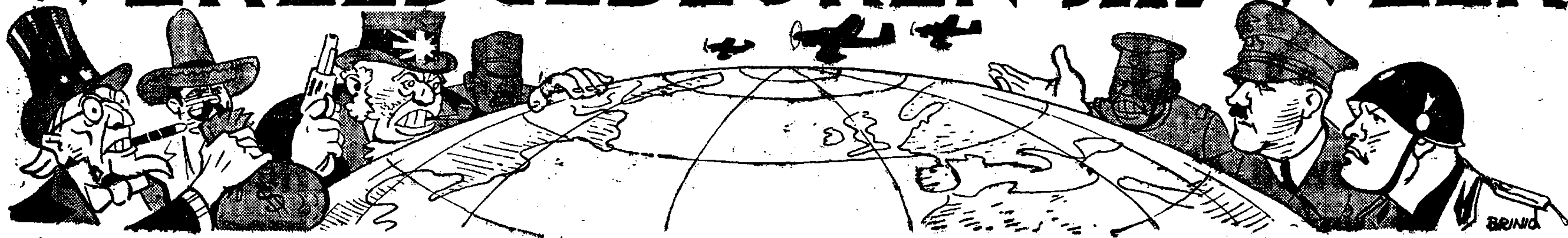
Wij maakten zooeven een voorbehoud: wanneer een pijnlijk groot gedeelte van ons volk het denken niet had afgeschaft.... Ja, dan zou het er in Nederland anders bij staan; dan behoefden we ook niet te waarschuwen tegen handelaren in gekanker! Dit is helaas niet het geval, waarbij dan nog komt, dat honderdduizenden onzer volksgenooten bovendien ook nog volkomen „weltfremd" zijn. 't Is zoo nu en dan om er moedeloos onder te worden! Wij waren dezer dagen getuige bij het transport van een troep Russische krijgsgevangenen, hier in Nederland. Men zou zoo zeggen: voor een aantal landgenooten een gereede aanleiding om eindelijk te concludeeren, dat niet de Duitschers, maar de Russen bezig zijn het onderspit te delven. Mis — aan zooveel logica komen ze niet eens toe! Reeds hebben ze een nieuw feit ontdekt, waar ze met hun wereldvreemde hersenen niet „bij" kunnen. Er werd driedubbel schande van gesproken, dat deze krijgsgevangenen in beestenwagens (gewone goederenwagens natuurlijk) werden aangevoerd, en dat velen hunner zoo maar op bloote voeten liepen. Dat de koeliedrijver Stalin deze rampzalige wezens, die bij honderdduizenden noch lezen, noch schrijven kunnen, die hun oogen uitkijken, wanneer ze een radiotoestel zien of een vulpenhouder, vrijwel zonder uitrusting en zonder schoenen met een revolver in den nek het slagveld heeft opgedreven, zoodat ze ook „met bloote voeten" komen te sneuvelen of in krijgsgevangenschap geraken, is eveneens een logica, die boven hun pet gaat.

En wat die beestenwagens betreft: wanneer men **Duitsche** militaire transporten ziet, waarbij een deel der soldaten zich met een plaatsje in goederenwagens tevreden moest stellen, dachten deze wereldvreemde stakkers dan heusch, dat de Duitschers een aantal mitropa-wagens en eerst- en tweede klasse rijtuigen zouden charteren, om een convooi bolsjewistische krijgsgevangenen te vervoeren?

Gezien de matelooze wreedheden, die in Rusland jegens Duitsche krijgsgevangenen bedreven worden, is het reeds zeer humaan, dat er überhaupt nog krijgsgevangenen gemaakt worden!

Maar het wereldvreemde Nederland begrijpt dit alles niet, of wil het niet begrijpen. 't Is ook wel een teleurstelling, wanneer je je kersversche bondgenooten, barrevoets — als krijgsgevangenen! — binnen ziet strompelen!

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

De groei der Europeesche eenheid.

Ofschoon de strijd tusschen een één-wordend Europa en een onder joodsche heerschappij unitieerend Angelsaksendom zich steeds duidelijker afteekent, zijn er nog steeds volksgenooten, die voor de werkelijkheid de oogen sluiten. Zij doen dat niet zoozeer, omdat zij deze werkelijkheid niet kunnen inzien, als wel omdat zij het eenvoudig niet WILLEN. En zij willen niet, omdat het de nationaal-socialisten zijn, die steeds weer op dezen werkelijken stand van zaken wijzen en hun politiek erop baseeren. Dat alleen is reeds voldoende om hen die werkelijkheid te doen ontkennen. Het merkwaardige van de realiteit is nu echter, dat zij bestaat en zich ontwikkelt, ondanks de betweterige theorieën van een stelletje bittertafel-strategen of een door haat verteerde Bürger-Oberschicht. En zoo ontwikkelt zich op volkomen natuurlijke wijze, langzaam en rustig, maar onloochenbaar de Europeesche eenwording rond de Duitsche kern. In den strijd op leven en dood zijn met Duitschland verbonden de volkeren van Finland, Slovakije, Hongarije, Roemenië en Italië. En het zou ons niets verwonderen, wanneer na korteren of langeren tijd ook de bevolking van Estland, Letland, Lithauen en de Oekraïne daadwerkelijk tegen den eeuwenouden belager en veroveraar in het Oosten ten strijde zou trekken. Het volk van Bulgarije staat, evenals dat van Kroatië, onvoorwaardelijk achter de as. Spanje en Portugal zijn vastbesloten hun steentje aan de Europeesche eenwording bij te dragen. Zij worden daarin gesteund door hun ideologische verbondenheid met het Duitsche en Italiaansche volk en door de uniformiteit der beiderzijdsche staatsstructuren. Aan het voornemen van Portugal zijn bezittingen voor zich en Europa te verdedigen, behoeft geen twijfel te bestaan. De aanmerkelijke versterking van het eilandenbezit in den Atlantischen Oceaan is daarvoor een bewijs.

Over de goodwill van Frankrijk om zich in het nieuwe Europa in te schakelen en aan den opbouw en consolidatie ervan steun te verleenen, zal bij velen misschien ernstige twijfel zijn gerezen. Wij mogen echter in geen geval vergeten, dat de BINNENLANDSCHE moeilijkheden, waaraan de regeering Pétain het hoofd heeft te bieden en die zij zal moeten overwinnen, grooter zijn dan in welk ander Europeesch land ook. Een vol, dat rassisch, psychologisch, militair, politiek, sociaal en economisch volkomen in den afgrond geraakt is, kan niet in enkele jaren tijds weer tot een dragelijk peil van levensvatbaarheid en bestaanszekerheid worden opgewerkt. De bijdrage, die Frankrijk voorloopig aan de nieuwe Europeesche ordening zal kunnen leveren moet dan ook als uiterst gering worden beschouwd. In dit verband zijn de vriendschapsgebaren van den Führer en de Rijksregeering jegens het Fransche volk voornamelijk op te vatten als uitingen van vertrouwen en toenaderingswil, doch een praktischen ondergrond mag men er thans nog niet aan toekennen. De plaats, die het staatsgezag in Frankrijk zal weten te veroveren, o.a. ten opzichte van de kerk en het kerkelijk politicisme zal van grooten invloed zijn op de ontwikkeling der dingen in dit land.

Over den groei van het nationaal-socialisme in België, Nederland en Denemarken mag men van meening verschillen — een feit is, dat die groei bestaat. De nationaal-socialistische partijen in Nederland beheerschen reeds volkomen het beeld van den staat; in Denemarken en België zijn zij factoren geworden, waarmede men gaat rekenen, hetgeen vooral in het eerste land, vroeger nauwelijks of in het geheel niet het geval was.

In Noorwegen, waar de gecommiteerde staatsraden, die het landsbestuur in handen hadden, tot minister zijn benoemd, en waar dus thans wederom een regeering, steunende op de noorsche vernieuwingsbeweging, het Nasjonal Samling, het bewind voert, hebben de dingen zich bevredigend ontwikkeld. Hoewel incidenten en wrijvingen ook hier niet achterwege zijn gebleven — de Engelsche invloed in Noorwegen was nog belangrijk grooter dan in Nederland — kon minister dr. Lunde dezer dagen toch verklaren, dat de taak, die de staatsraden zich een jaar geleden gesteld zagen, voor het allergrootste deel is vervuld. Rijkscommissaris Terboven heeft in zijn jongste rede de verstandige en bekwame medewerking van deze raden geroemd, en verklaard, dat Noorwegen een jaar van buitengewone prestaties achter den rug had. De Noorsche regeering ziet de toekomst met vertrouwen tegemoet, en zij hoopt dat het land weldra vrij en zelfstandig aan de zijde van Duitschland mag staan.

Er blijven nu nog twee landen in Europa over, ten aanzien waarvan in de laatste weken weinig optimistische klanken zijn vernomen. Zoowel in Zweden als in Zwitserland schijnt men van plan te zijn de propaganda van de vijanden van het nieuwe Europa ongestoord, ja zelfs officieel gesanctioneerd, voortgang te doen vinden. De klanken die de Zweedsche regeering den laatsten tijd heeft laten hooren — mede als commentaar op de van Duitsche en Finsche zijde geuite verbazing over de weinig enthousiaste houding van de Zweedsche overheid in den strijd van Finland tegen de bolsjewisten — en de commentaren van de Zweedsche pers hebben den indruk doen ontstaan, dat men er in Zweden voorloopig nog niet aan denkt de nieuwe Europeesche orde als een realiteit in overweging te nemen. Zelfs is de landsverdediging zooals uit de onlangs gehouden manoeuvres der Zweedsche weermacht bleek, zeer anti-Duitsch ingesteld. Toen men zich in Zweedsche regeeringskringen de onvriendelijke en waarschuwende reacties der nationaal-socialistische Europeesche pers op Zwedens houding bewust werd, heeft men zich gehaast den minister van onderwijs, Bagge, naar voren te schuiven, die in een redevoering verklaard heeft, dat Zweden met belangstelling en begrip de ontwikkeling der nieuwe Europeesche orde volgt. Wij meenen echter te mogen betwijfelen of een dergelijke democratische verzekering in staat mag zijn de Duitsche regeering van de bereidheid der Zweden om aan den opbouw van het nieuwe Europa metterdaad mede te werken kan overtuigen. Ongetwijfeld zal er in Zweden véél moeten veranderen, wil de verklaring van minister Bagge meer zijn, dan vooze taktiek alleen.

Er is nog één bolwerk van democratie, jodendom en vrijmetselarij, waar de golfslag dezer tijden zijn reinigende werking niet heeft vermogen uit te oefenen. In Zwitserland duurt de hetze jegens de nationaal-socialistische wereld onverminderd voort. Gelijk eens wij, dommelt ook het Zwitsersche volk bij den vredes- en vrijheidszang zijner regeering, zooals een joodsche, ten deele uit Duitschland geïmmigreerde kliek dien componeerde. De Zwitsersche pers is in haar beschouwingen even „neutraal", dat wil dus zeggen even anti-Duitsch als onze pers dat voor Mei 1940 was. De Zwitsersche omroep en de Zwitsersche journaals, de voorlichting door middel van lezingen, voordracht- en filmavonden en bijeenkomsten van allerlei aard, staan nog volkomen onder joodsch-democratischen invloed. Twee kleine voorbeelden:

Onder een foto, weergevende de verslagenheid en ontzetting der Lembergsche bevolking na de opening van de G.P.U.-gevangenis, plaatste het Zwitsersche tijdschrift „Sie und Er" den volgenden tekst:

„Lemberg, onlangs door den oorlog bezocht, ondergaat weer zware lijdensdagen. Grenzeloos is het verdriet der vrouwen en moeders over de vele hoopvolle levens, die de gruwelijke strijd zonder erbarmen, vernietigd heeft. De oorlogsellende spreekt uit de gezichten der zwaar getroffen burgerbevolking, die onder de contrôle der Duitsche bezetting staat."

Het venijn zit in de staart!

De aankondiging van een bolsjewistische propaganda-film in de kranten geschiedde in de volgende bewoordingen:

„Beter dan iets anders legt deze film de mentaliteit, de moraal, de lichamelijke gesteldheid en de geweldige taaiheid en doodsverachting van den Russischen mensch bloot. De handeling van dit sensationeele drama toont het onverbiddelijke lot van 7 Russen, 6 mannen en een vrouw in dienst van hun vaderland, en geeft een ontroerend getuigenis van echte kameraadschap en ware plichtsvervulling. Hier wordt niets geënsceneerd en gespeeld; hier is alles van een ongehoorde realiteit. Een echte Sovjet-Russenfilm, met alle groote verdiensten uitgevoerd, die steeds voor Russische films kenteekenend waren".

Het behoeft geen betoog, dat het nieuwe Europa de aanmatigende houding van een Zwitsersche heerscherskliek, die de vrijheidszin der Zwitsersche menschen misbruikt heeft voor haar joodsche propaganda op den duur niet zal kunnen dulden. Ook het Zwitsersche volk zal zich moeten bewust worden, dat tegenover de leege leuzen van de verjoodschte democratie de krachtige, frissche, gezonde werkelijkheid van het nationaal-socialisme staat. Zoo de Zwitsersche bevolking het voortbestaan van haar huidige staatsche samenbundeling al prefereert boven de opheffing van het staatsverband en de terugkeer tot de onderscheiden moedervolken, dan zal zij toch moeten beseffen, dat zij — gelijk ieder ander volk in Europa — bereid moet zijn de Europeesche idealen tot de hare te maken en dat met de daad te toonen. Pas dan zal ook Zwitserland gelijkgerechtigde zijn in de nieuwe Europeesche samenleving!

HET JOODSCHE VRAAGSTUK (XLII).

VOLKSDOM TEGEN JODENDOM

Drie eeuwen strijd in Rusland. - Balans der pogroms. - Hoe de Lord Mayor van Londen in 1846 voor de Russische Joden in de bres sprong.

Ook de politiek der Alexej opvolgende Tsaren en Tsarinnen, ook die van Peter den Grooten was ongunstig voor de joden. Toch speelden sommige joden met hunne afstammelingen in Petersburg een groote rol. Zelfs de hofnar van den grooten Peter, Jan Lacosta, was een jood. En toen de geestelijkheid te Smolensk scherp tegen de joden optrad, kwam Tsaar Peter matigend tusschen beiden en liet de door den Hetman Skoropadski in naam van den Tsaar bevolen uitwijzing der joden afgelasten. Onder Katharina I (1725-27) hadden uitdrijvingen der joden plaats; pachtovereenkomsten met joden werden nietig verklaard en in 1727 werden alle joden over de grenzen gejaagd, terwijl ze hun goud en zilver tegen koper moesten inruilen. Later echter werden deze maatregelen weer opgeheven, daar hun uitvoering den groothandel dreigde te ontwrichten. Totdat vooral onder invloed der in Rusland machtige kerk in 1742 weer alle joden werden uitgewezen, behalve die, welke tot de orthodoxe kerk overgingen, waarvan 35.000 joden slachtoffer werden.

Toch bleef Rusland niet lang vrij van joden. Want bij de eerste deeling van Polen onder Rusland, Pruisen en Oostenrijk moesten 100.000 Poolsche joden in Rusland worden opgenomen. Daarbij was de bepaling gemaakt, dat in alle gemeenten waar joden woonden, kahals moesten worden gevormd: afzonderlijke besturen der joodsche gemeenten met een eigen joodsche rechtspraak voor geschillen tusschen joden onderling; de overige geschillen moesten door de stedelijke of landelijke gerechten berecht worden. Alleen de onvermogende joden waren van de berechting door het joodsche gerecht, het „Bêt Din", uitgesloten. Deze waren dus met den gewonen burgerstand gelijkgesteld, terwijl de vermogende joden het voorrecht hadden van kiesrecht voor de magistratuur en de stedelijke gerechten, en daarin ook verkiesbaar waren naar verhouding van hun aantal.

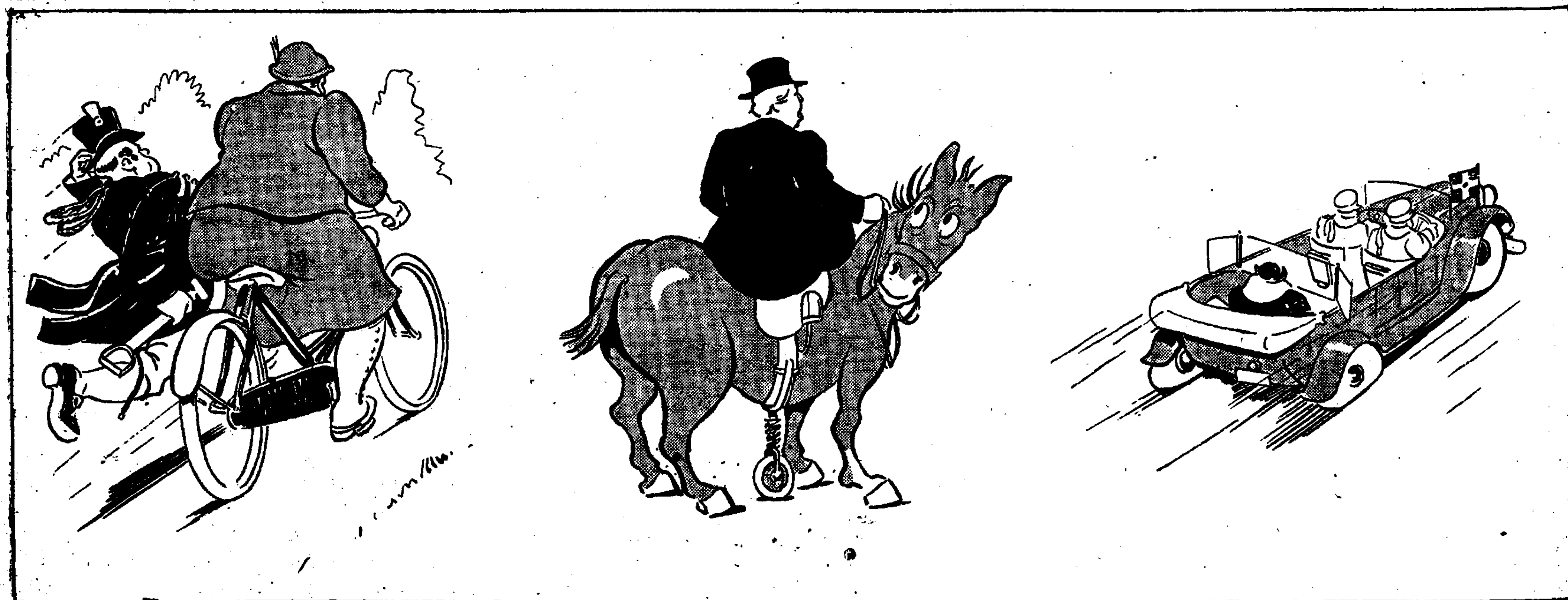
Van de verhandelingen, die in den joodschen kahal plaats vonden, hebben we ruimschoots kennis verkregen door het in 1869 verschenen werk van den joodschen renegaat (afvalligen) Jacob Brafmann „Das Buch vom Kahal", in het Russisch geschreven en uitgegeven, maar ook in het Duitsch vertaald uitgegeven in 1928. Dit werk bevat 1072 protocollen van de verhandelingen van den Kahal te Minsk, die als ontwijfelbaar echt erkend zijn o.a. door den joodschen geschiedschrijver S. Dubnow. De meest verschillende onderwerpen bleken daaruit in de zittingen van den Kahal behandeld te zijn: omkoopingen, meineeden en valsche getuigenissen voor christelijke gerechten, lastering door joden, vernietiging van een tegenstander door geheime vervolging, het organiseeren van instellingen om de gastvolken economisch te ruïneeren, enz.

Het uitgebreid voortdurende toezicht van de Russische regeering op de joden, op hun kleeding, hun taal (jiddisch) en hun godsdienstige actie beviel den joden allerminst. Ten einde hierin een gunstige wijziging en aanpassing aan den toestand in West-Europa te verkrijgen, ondernam Moses Montefiore, burgemeester van de city van Londen, in 1846 (tijdens het joodsche congres in Moskou) een reis naar Rusland — tevergeefs echter.

Inderdaad was de toestand der joden in het Tsarenrijk na de eerste deeling van Polen hoe langer hoe slechter geworden. Woonde tevoren nog een aantal joden op het land als herbergiers (verkoop en uitschenking van wodka) en als pachters der belastingen, de praktijk had geleerd, dat een mateloze drankzucht en een alle perken te buiten gaande afpersing der plattelandsbevolking daarvan het gevolg waren geweest. Niet zonder opzet had het jodendom zich door pacht van het verkoopmonopolie ten plattelande van wodka (brandewijn) meester gemaakt, ten einde op die wijze de gezondheid en den geest van het hem gastvrijheid verleenende Russische volk te ondermijnen. Dientengevolge groeide bij de regeering het inzicht, dat het wenschelijk was de joden zooveel mogelijk van het platteland naar de steden te doen verhuizen en in dien geest werden dan ook maatregelen genomen, waardoor de economische toestand der joden in de steden echter achteruitging. In 1793 werden er desniettemin voor de joden bepaalde „Ansiedlungsrayons" vastgesteld — plaatsen of gebieden, waar de joden, met uitsluiting van de overige deelen van het Russische Rijk, zich mochten vestigen — o.a. te Minsk, Mohilew, Kiew, Nowgorod en Jekaterinoslaw, waarbij in 1795 nog Wilna, Grodno en Kurland kwamen, en in 1804 nog Astrachan, in 1818 Bessarabië. Volgens een oekase van 1794 moesten deze „Ansiedlungsjuden" de dubbele belasting opbrengen van de niet-joden.

Onder Tsaar Paul I (1796-1801) werd de afweer tegen de joden met kracht doorgezet onder leiding van den sena-

SPORTIEVE

1908 1914 1920

tor Dersjawin (later General-Prokurator), die den noodlottigen invloed van den drankverkoop door de joden herkend en aan den Tsaar gerapporteerd had. Een deel der Minsker Protokollen (zie boven) geeft uitvoerig bericht omtrent de joodsche actie om Dersjawin bij den Tsaar in ongenade te doen vallen.[1] Onder voorzitterschap van den Minister van Binnenlandsche Zaken, werd nu een comité van onderzoek benoemd, waarvan Dersjawin lid was om het joodsche vraagstuk te regelen, maar de meerderheid dezer commissie bleek tegen de joden gestemd en het aantal Ansiedlungsrayons werd nog beperkt. 1808 moesten de joden van het platteland geheel verdwenen zijn en van de pacht- en drankgelegenheden werden zij uitgesloten. Ook omtrent hun aanwezigheid in de bestuursorganen en het bezoek der volksscholen werden beperkingen vastgesteld in de hoop hen tot assimilatie te dwingen.

Hoewel de overbrenging der joden van het platteland naar de steden wegens politieke en economisch bezwaren niet erg vlotte, steeg de verbittering in het jodendom voortdurend. Maar ook in het Russische volk nam de ergernis over de joden wegens hun tallooze ontduikingen der wetten steeds grooter vormen aan, waartoe verschillende voorgekomen **ritueele moorden op christenen,** meestal kinderen, niet weinig bijdroegen.

Het gevolg waren dan pogroms, die ook wel in andere ernstige redenen van ergernis voor de christenbevolking hun oorsprong vonden. Een der vurigste jodenbestrijders in Rusland, Ljutotanski, gaf een geschrift uit over het gebruik van christenbloed voor joodsche godsdienstig ritueele doeleinden, dat zoodanig insloeg, dat hem een geschenk als eerbetoon werd overhandigd. In zijn (1880) in tweeden druk verschenen werk „Die Juden in Russland" somt dezelfde schrijver niet minder dan 144 ritueele moorden op, door joden begaan; een lijst, die zeker nog met eenige dertigtallen vermeerderd zou kunnen worden. Stauf von der March vermeldt in zijn werkje „Der Ritualmord" een 113-tal. Een groote bekendheid verwierven en groote sensatie verwekten de processen, in Rusland gevoerd, wegens de ritueele moorden te Welisch (1805), Saratow (1853) en Wilna (1899).

Belangrijke pogroms waren die te Odessa (Maart 1871), te Warschau, Elisabethgrad, Kiew, Odessa en vele kleine steden in Zuid-Rusland (1881), waarbij 60000 joden tezamen een schade leden van 9 tot millioen roebel, te Spola (1897), Nicolajewsk (1899) en Wilna (1900). In 1903 brak een geweldig pogrom uit in Kischinew (hoofdstad van Bessarabië), waarbij 45 joden gedood en vele honderden gewond werden, terwijl 600 tot 700 huizen en winkels van joden werden verwoest. Tallooze joden — bij de volkstelling, in 1897 gehouden, bleek het aantal joden in Rusland ongeveer 5 millioen, d.i. 4½% der geheele bevolking te bedragen — verlieten, over de Galicische grens vluchtende, hunne woonplaatsen, vooral ook toen in 1891 een groote uitwijzing van joden uit Moskou den stroom vermeerderde en na het aan het bewind komen van Tsaar Nicolaas II (1896—1917) de verscherping van den toestand niet verminderde.

Reeds lang tevoren hadden deze toestanden in het buitenland de aandacht getrokken, dank zij de propagandistische actie van het jodendom aldaar. In Rusland zelf, maar ook in het buitenland werden groote joodsche protestvergaderingen reeds in het laatst van de 19de eeuw gehouden; in het Engelsche Lagerhuis werd de regeering over den toestand der joden in Rusland geïnterpelleerd. Ja zelfs op het Berlijnsche congres, in 1878, waar de vrede tusschen Rusland en Turkije geteekend en verschillende oostersche vraagstukken behandeld werden — Engeland was daar door den jood Benjamin Disraëli vertegenwoordigd — werd de toestand der joden in Rusland ter sprake gebracht en op een mildere houding der Russische regeering aangedrongen. Maar de Russische Minister-President Gortschakow gaf zeer terecht daarop ten antwoord, dat de bescherming van het Russische volk de uitzonderlijke gerechtelijke en maatschappelijke positie der joden volkomen rechtvaardigde.

Ook dat bij den moord op Tsaar Alexander II, in 1881 door middel van een bomaanval gepleegd, een jodin, de revolutionaire Sofia Perowskaja, de hand in het spel had gehad, kwam het jodendom niet ten goede. Immers in de tweede helft van de 19de eeuw was het revolutionaire bewustzijn in de menschheid, dank zij de Fransche revolutie van 1780 reeds ruimschoots ontwaakt en het jodendom had daarin een zeer werkzaam aandeel, zooals door Disraeli in 1847 in zijn politieke roman „Tancred, or The New Crusade" was erkend, waar hij schreef:

„Men zal in Europa geen groote geestelijke beweging vinden, waarin de joden niet een vooraanstaande plaats innemen; de eerste Jezuïeten waren joden; de geheime Russische staatsleiding, die het geheele Westen van Europa bestendig in beroering houdt, is door joden georganiseerd, en wordt door joden geleid. De machtige revolutie, die op dit oogenblik (1847) wordt voorbereid, ontwikkelt zich tot zijn vollen omvang onder de auspiciën der joden"....

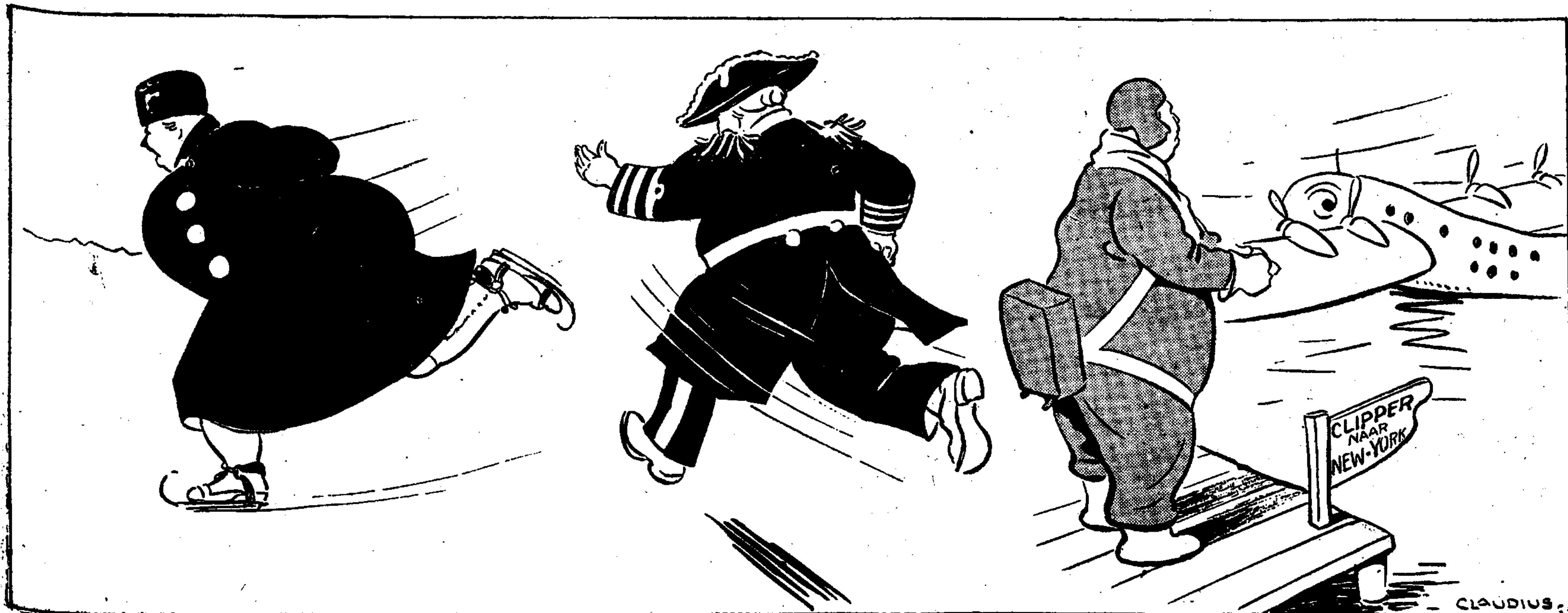
Bovendien was Rusland in dien tijd reeds de bakermat gebleken van allerlei volksondermijnende theorieën, waarvan het wijsgeerige, het ethische en het politieke „Nihilisme", dat in de romans van Iwan Turgenjew zijn zegeloop was begonnen, wel het meest treffende voorbeeld was, waarin niet allen de mogelijkheid werd ontkend om de waarheid en de geldende kracht van eenig bepaald inzicht vast te stellen, maar ook van eenige zedelijke waarde, welke ook, en van eenige gebonden maatschappelijke ordening.

Welken invloed dergelijke wijsgeerige, ethische en politieke theorieën, die door het jodendom en zijn aanhang gesteund werden, op de half Aziatische licht ontvlambare volksziel moesten hebben, werd niet alleen door de Russische regeering, maar ook door ernstige mannen elders ingezien, zooals het artikel „Een ziener in de 19de eeuw" in het vorig nummer aantoonde.

(Wordt vervolgd).

[1] Zie hieromtrent: Arno Franke „Staat im Staate" blz. 17 en vlg., alsook „Hitler en zijn bestrijders" van Dr. P. Molenbroek, blz. 32 en vlg.

MAJESTEIT.

WINTER 1928/'29 MEI 1940 1941

RASVERWANTEN DER GERMANEN

De samenstelling van het Russische volk en de wereldoorlogen.

Als rasverwanten der Germanen komen in Europa in hoofdzaak twee uitgebreide volksstammen in aanmerking: de Kelten en de Slaven, beide vanzelfsprekend in hun oudsten, nog onvermengden toestand, en in hun oudste ons bekende woonplaatsen. Voor de Kelten wordt als zoodanig meestal aangenomen Zuid- en Midden-Duitschland, en wel meer in het bijzonder het dal van den Boven-Donau, maar ook Thüringen, Franken en West-Bohemen. Een en ander op grond van de zorg voor de dooden en van aardewerkvondsten, die uit het Jongsteentijdperk stammen en welker vorm en versiering (door vrij diepe insnijdingen met banden, bandkeramiek) op herkomst uit den kultuurkring van het noordsche ras wijzen. In het groot genomen zou men het oeroude Keltisch woongebied kunnen begrenzen in het westen door den Rijn, zuidelijk door het dal van den boven-Donau, in het oosten door Bohemen en in het noorden door de lijn Luneburger heide—Hildesheim—Göttingen—Eisenach—Thüringer woud (Günther: „Rassenkunde Europas").

Van dit gebied uit rukten deelen van de Keltische stammen reeds zeer vroeg (1150 v. C.) op naar Engeland, langs de Theems naar Wales en Ierland, en van 900—200 v. C. in veel sterkere mate nog naar West-Europa. In 600 v. C. breidden ze zich over den Rijn naar Frankrijk en vandaar naar Spanje uit en in de 4de eeuw ook naar de Britsche eilanden, midden-Spanje en N.-Italië.

Maar ook naar het O. trekken de Kelten: 279 v. C. naar Tracië, de Zwarte Zee en zelfs naar Klein-Azië, waar ze het Rijk der Galaten stichtten, dat echter in 189 v. C. voor de Romeinsche legers bezweek, om eerst 25 v. C. bij het Romeinsche Rijk ingelijfd te worden.

Intusschen hadden Keltische stammen van N. Italië uit een inval naar het Z. gewaagd, en onder hun aanvoerder Brennus zelfs Rome vermeesterd, dat ze echter tegen een losgeld weer prijsgaven.

De keltische kultuur (Hallstatt-kultuur) reikte in den bloeitijd zelfs tot Hallstatt in het Salzkammergut (in het bronzentijdperk).

Grieksche en Romeinsche schrijvers teekenen ons de — toen reeds vrij sterk verbasterde — Kelten als een slank en krachtig uitgegroeide volk met roodachtig haar, dus niet bepaald blond. Dat deze beschrijving op de oude Galliërs betrekking had, die zich reeds met stammen van Westisch ras hadden vermengd, is natuurlijk niet zonder belang. In Spanje hadden ze zich al spoedig met de inheemsche Iberiërs vermengd, en een zelfde lot ondergingen zij in Frankrijk, Engeland en Ierland, waar zij door Germanen waren teruggedrongen en overmeesterd.

Tot zoover over de Kelten.

De oude Slaven, die het N. en het W., het tegenwoordige Klein-Rusland, het meest westelijke deel, bewoonden waren van overwegend Noordsch ras en nauw verwant met de Germanen, zooals uit hun zeden en gewoonten en hun oude kultuur blijkt — uit hun levenswijze, hun beoefening van landbouw en veeteelt, hun dodengraven en hun sagen en oude gedichten. [1]) De Litauers, Letten en Esten zijn nog steeds noordsch van ras met min of meer sterken oostbaltischen inslag. Bovendien ontving het noordsche element na de 7de eeuw n. Chr. nog een versterking door de invallen van de Waräger, noordsche stammen uit Skandinavië, in de Oostzeelanden.

Meer naar het zuiden van Klein-Rusland en vooral in de Oekraïne nam het Oostbaltische ras in de bevolking toe, hoewel zelfs in de aan Klein-Rusland grenzende gebieden van Groot-Rusland — waarvan de kern gevormd wordt door het om Moskou gelegen gebied — toch nog het noordsche element overheerscht, hetgeen zelfs ook nog voor het meer zuidelijk gelegen Wolhynië geldt, waar Polen en Oekrainers woonden.

In de meer oostelijk gelegen gebieden van Groot-Rusland wordt een binnen-aziatische (mongoolsche) inslag merkbaar, waar de oerbevolking zelfs reeds uit verschillende Turksche (voor-aziatische) en mongoolsche stammen bestond. Het oude Rijk der Chasaren in Zuid-Rusland werd o.a. door Oud-Turksche stammen gesticht.

Bovendien werd het mongoolsche element in de omgeving van Kasan nog belangrijk versterkt, doordien een groot deel van Groot-Rusland in 1260 na Chr. onder mongoolsche heerschappij kwam en daaronder bleef, totdat Iwan IV in 1572 een einde daaraan maakte.

Maar zelfs tot de Unie van Sovjet-republieken, die in 1917 tot stand kwam, behoort als deelgenoot een autonome Tataarsche vrijstaat, die gelegen is aan de Midden-Wolga en de Beneden Kama, Kasan tot hoofdstad heeft en 2.7 millioen inwoners telt. De taal is Turksch en de bewoners zijn als verturkschte Mongolen te beschouwen.

Ook in de Krim woonden reeds vroeg Tataarsche stammen; nog steeds spreekt men van Krim-Tataren.

Ten slotte komt bij de zuidelijke Ukrainers in plaats van een Oost-Baltischen inslag ook wel een dinarische voor (uit de omgeving van de Adriatische Zee, Bosnië, enz.).

De Russische Staat echter moet volgens deze uiteenzetting als een nationaliteitenstaat beschouwd worden, van nog erger uiteenloopende volken dan de vroegere Oostenrijksch—Hongaarsche monarchie, en waarvan de belangrijkste volken waren: Groot-Russen, Klein-Russen, Duitschers, Polen, Tataren, Kaukasiërs en Joden.

In het Russische Rijk werden volgens statistische opgaven in het werk van de Fransche taalgeleerden Meillet en Tesnière „Les Langues dans l'Europe nouvelle" (De talen in het nieuwe Europa, 1928) 83 verschillende talen gesproken, die in 5 hoofdgroepen te verdeelen zijn. De belangrijkste taal is de Groot-Russische, die door 68 millioen inwoners wordt gesproken (van de in totaal 120 millioen). Hierop volgen het Klein-Russisch (Oekraiensch) met 28 millioen en het Wit-Russisch met 5 millioen sprekenden, Jiddisch met 3.3 millioen. Daarop komen nog 6 talen, die elk door meer dan 1 millioen gesproken worden.

Van een volkseenheid kan dus in Rusland geen sprake zijn; men neme België tot voorbeeld, waar slechts twee talen worden gesproken. Toch kan men volgens Günther (Zie „Rassenkunde Europas", blz. 129) in de gebieden, waar Russisch gesproken wordt, den noordschen inslag nog steeds wel op 25 tot 30% schatten.

Hetzelfde beeld als de taal vertoont ook de volksziel: Terwijl in het aanzienlijke volksdeel van overwegend noordsch ras nog in belangrijke mate de eigenschappen voortleefden, die ook de grondslagen van de Germaansche wereld vormden: een sterk vaderlandsch en een niet minder sterk religieus bewustzijn gepaard met het krachtig verlangen om dat bewustzijn op eigen wijze te beleven (dus een krachtig verlangen naar vrijheid), waren de Oost-Baltische en voor- en binnenaziatische inslagen, die in de vorige volkslagen voortleven, van geheel afwijkenden aard. Zeer opvallend is dit wat den godsdienst betreft, bij de zuiverder van ras gebleven Slavische stammen in West-Rusland en in Bulgarije en Servië waar te nemen. Nadat deze het christendom hadden aangenomen en in het jaar 1054 n. Chr. de scheiding tusschen de Kerkvorsten in Rome en Byzantium (Konstantinopel) voltrokken was, ontstonden er zoowel in Rusland als in Bulgarije, Servië en Griekenland nationale kerken, die alleen de regeerende vorsten als hun hoofd erkenden. De geestelijke oppermacht was aan de Heilige Synode met den Opper-Procuror aan het hoofd toevertrouwd, zoodat buitenlandsche invloeden in de Kerk uitgesloten waren. De bisschoppen werden door den Tsaar benoemd. Godsdienstig en vaderlandsch gevoel gingen dus volkomen samen. De missen werden in de eigen landstaal, Russisch, Bulgaarsch, Servisch of Grieksch gelezen.

Tengevolge van de langdurige heerschappij der Tataren over uitgestrekte deelen van het Rijk, — die aanhangers van het sterk mystische Lamaïsme waren — en door den invloed van de vermenging met deze binnenaziatische volksstammen is het Russische volk niet onbelangrijk getatariseerd, wat zeden en gebruiken betreft, maar ook in zijn denkwijze. De Russische taal wemelt zelfs thans nog van Tataarsche woorden en groote Russische schrijvers als Dostojewski, Tolstoi en Turgenjew wijzen in hun werken uitdrukkelijk op het binnendringen van de Oostersche gedachtenwereld in het Russische wezen. In Juli 1917, dus nog vóór de bolsjewistische revolutie plaats had, heerschte in Groot-Rusland in den landbouw een zeker landcommunisme, dat van Tataarschen oorsprong was en slechts verband hield met een gemakkelijke wijze van belastingbetaling aan Tataarsche landeigenaars.

Zoo zien we, dat in 1914 twee hoofddrijfveeren in de Russische regeering aanwezig waren om aan den oorlog tegen Duitschland deel te nemen. De eene, die wortelde in het diepe religieuse geloof, dat het Rusland's zending was der orthodoxe Russische kerk de

[1]) Vooral komt dit tot uiting bij de veel minder aan menging blootgesteld geweest zijnde Servische Slaven.

PLICHT VAN HEDEN

Het groote en het kleine belang.

Tallooze brieven, die ons in de afgeloopen weken uit alle deelen van het nationaal-socialistische kamp bereikten, gaven uiting aan eenzelfde verlangen, dikwijls met zooveel klem naar voren gebracht, dat wij het niet zonder meer voorbij kunnen gaan.

De algemeene strekking van deze brieven ligt in het volgende besloten.

Er heerscht veel verwarring in de rijen der overtuigde nationaal-socialisten. Tot aan den oorlog waren deze strijdende mannen en vrouwen bezield door het ideaal van de komende orde. Hun offers waren groot, dikwijls ondraaglijk groot, maar zij brachten ze met liefde, omdat zij wisten te strijden voor het heil van het Nederlandsche volk. Zoo konden zij het juk van onrecht en willekeur, dat hun werd opgelegd, in onafgebroken verzet blijven torsen, omdat zij wisten, dat zij het eenmaal zouden afwerpen en het volk bevrijden van de kluisters der poliepachtige plutocratie en der van haar afhankelijke verjoodschte democraten.

De evolutie, waarop de nationaal-socialisten hier te lande zich hadden ingesteld, heeft zich niet voltrokken. Het wanbeleid der schijn-christelijke democratenregeering met haar huichelachtige neutraliteitspolitiek moest leiden en heeft geleid tot het gewapend conflict met hen, aan wie de Nederlandsche nationaal-socialisten zich in velerlei opzicht gebonden voelden. In den kortstondigen oorlog werd ons leger verslagen en capituleerde, terwijl de regeering en het vorstenhuis naar het buitenland vluchtten. Deze bedroevende en smadelijke gang van zaken, die de natuurlijke straf is voor een volk, dat zijn lot toevertrouwde aan een misdadige leiding, wijzigde ook den strijd der nationaal-socialisten en gaf hem nieuwen inhoud. Wat echter niet of nauwelijks veranderde was de terreur, de laster, de bedreiging (zelfs tegen het leven) jegens nationaal-socialisten bedreven door hun tegenstanders: de profiteurs van voorheen, de politiciens en de verpolitiekte geestelijkheid, de door joodschen geest bevangen machthebbers. De ouderen onder de volksche strijders vreezen hen nog minder dan voorheen. De jongeren beginnen den strijd met frisschen moed.

Eén ding mogen wij echter in het gewoel van den binnenlandschen strijd geen oogenblik vergeten, n.l. dat de OMSTANDIGHEDEN waaronder hij thans gevoerd wordt, geheel andere zijn dan vóór Mei 1940. NU heerscht hier een bezettende macht, die elders in een oorlog gewikkeld is, van welks uitslag het zijn of niet-zijn van ons volk, en dus van alle Nederlandsche nationaal-socialisten afhankelijk is. De vraag, die voor de hand ligt, is, ronduit gesteld, deze: „Zou het niet zaak zijn, eerst met ALLE krachten den GROOTEN strijd te beslechten, alvorens wij ons verdiepen in betrekkelijk onbelangrijke twistvragen, welker oplossing volkomen afhankelijk is van den uitslag der militaire operaties?"

De strijd, die het Duitsche volk werd opgedrongen, en die nu leidt tot de bevrijding van geheel Europa, dus ook van óns, is van primair belang. Déze strijd beheerscht het heden en beslist over de toekomst. De zege der Duitsche wapenen zal ook onze zege moeten zijn, zooals wij tegenslagen tezamen met het Duitsche volk zouden hebben te dragen. De offers, die ons volk reeds gebracht heeft, en die het in steeds grooter mate zal leeren brengen, wanneer het beseft wààrom het gaat, worden door ons, nationaal-socialisten, zonder voorbehoud en met vreugde gebracht, omdat wij weten, dat zij dienstbaar zijn aan het groote doel, dat de Führer zich gesteld heeft.

Juist omdat zijn strijd onze strijd is, en omdat zijn zege onze zege is, mogen wij thans hetgeen wij ons vóór den oorlog als ónze doelstellingen voor oogen stelden niet meer op den voorgrond plaatsen. Onze eigen wenschen moeten worden achtergesteld bij het primaire belang van den oorlog. Het zal beslissend zijn voor de toekomst van ons volk hoe wij ons thans gedragen. Ook datgene, wat ons steeds na aan het hart gelegen heeft in den strijd voor eigen partij of beweging, zullen wij terzijde moeten kunnen stellen ten behoeve van het groote doel. Wanneer wij daartoe in staat zullen blijken, dan zullen wij ook, wanneer de Führer zijn strijd zegevierend beëindigd heeft, onszelf in het groote verband kunnen hervinden. Onze plichten van nu, zijn onze rechten van straks.

Nationaal-socialisten, terwille van het eene groote doel: de overwinning in den strijd van den Führer, rust op u allen de plicht de eigen wenschen aan dit doel ondergeschikt te maken. Begrijpt dit wel, vóór de noodzaak van den oorlog u daartoe zal dwingen. Kent uw plicht van heden! Zet uw persoonlijke en groepsbelangen ter zijde in het belang van den strijd van den Führer en daarmede van de toekomst van ons geheele volk!

(Vervolg Rasverwantschap der Germanen).

mogelijkheid te scheppen zich over Europa te verbreiden en den Islam daaruit te verdrijven, waarvoor het bezit van de Dardanellen en van Konstantinopel onontbeerlijk was. Deze opvatting telde vooral onder de fanatiek religieuse omgeving van den Tsaar haar aanhangers en natuurlijk ook in de hooge militaire kringen, die onder leiding van den oom van den Tsaar, Grootvorst Nicolai Nicolajewitsch stonden.

Ten anderen werd in dezelfde richting gedreven door den reeds in vorige eeuwen gebleken krachtigen Tataarschen expansiedrang, die, zooals we hierboven zagen, een belangrijk deel van het Russische volkswezen had doortrokken.

Echter was er nog een derde, zeer machtige factor, die ten oorlog dreef, het Jodendom, met zijn werktuig: de vrijmetselarij, die zich beiden zeker nog fanatieker inspanden om een vrijwel algemeenen Europeeschen oorlog en zoo eenigszins mogelijk een wereldoorlog te ontketenen: en deze dan nog als inleiding gedacht tot de wereldrevolutie, waarvan Joden en vrijmetselarij de vervulling van hun ideaal: de verovering van de wereldheerschappij verwachtten. Immers beider einddoel was samengevat in de leuze: Ordo ab Chao (Orde na den Chaos).

DE ROODE LAP EN DE STIER.

Een lezer bericht ons, hoe hij, zijn vacantie op de Veluwe doorbrengend, op een van zijn fietstochten werd aangehouden door een jachtopziener, die hem sommeerde onmiddellijk de V der Duitsche Victorie van zijn jas te verwijderen. Toen onze abonné weigerde, sprak de jachtopziener als volgt: „Da' dink mo'j afdoen, want de Koningin kump weerumme, en a'j 't niet doet, dan schiet ik oe deur oe donder." Toen de aldus aangesprokene dezen Oranjeklant een Duitsch papier met eenige stempels (een nachtverlof n.b.!) onder den neus duwde, draaide de man schielijk om en verdween in aller ijl.

Merkwaardig toch, de haast van al die Oranje-menschen!

EEN „ECHTE NEDERLANDSCHE".

Een zekere Jules Kammeyer, Adriaan Pauwlaan 29 te Heemstede, geeft gymnastiek-, boks- en jiu-jitsu-lessen. Hij wordt daarin bijgestaan door verschillende krachten, o.w. een Mej. Ilse Köhler, die kleuterlessen geeft. Om te vermijden, dat zijn a.s. clientèle zou veronderstellen, dat deze mej. Köhler Duitsche is, kondigt Jules Kammeyer in het prospectus van zijn lessen aan: „Mej. Köhler is een „echte Nederlandsche"". Wij vragen ons af, hoelang de „echte Nederlander", die zóóiets blijft schrijven, nog gehandhaafd wordt als docent aan de Akademie voor Lichamelijke Opvoeding, als lid van de examencommissie voor Lich. Opv. M.O. en als lid van het Ned. Genootschap voor Heilgymnastiek en massage.

U zult wel bemerkt hebben, dat ik er de vorige week niet in gestaan heb. Dat kwam, omdat het noodlot mij met een vreeselijken slag getroffen had en de wonde is niet meer te helen, want het loopt in de tienduizenden, wat allemaal de schuld is van Polak, dien schurk.

Laat ik in geregelde volgorde de dingen onthullen, zooals zij zich achter de schermen afgespeeld hebben. Ik wil daarbij vooropstellen, dat ik niet zal schromen alle zaken bij hun waren naam te noemen, want een jood is tenslotte toch maar een jood, al lijkt het dan ook, dàt hij het kleed der beschaving heeft aangetrokken, wat maar larie is, want in zijn inborst schuilt Beëlzebub, zooals ik pas ontdekte.

Nadat de „Wadevepa" was opgericht, stroomde er een stroom van brieven bij mij binnen, allemaal van Unie-menschen, die zeiden, dat ze altijd wel geweten hadden, dat de Unie toch niet je dàt was, want de leiding had bijna alles voor 't zeggen, en ze waren te volksch en te corporatief en ontbloot van alle oorspronkelijkheid, wat wáár is, want de èchte vernieuwing krijg je niet met behulp van een verboden krantje, maar die moet van binnenuit komen, omdat het anders net is als een geschminkte revuedanseres, waar onder de bolster een verschrompelde pit zit, gelijk de Schrift zegt.

Daarom heb ik ook in een vlaag van idealisme de „Wadevepa" opgericht, en ik heb iedereen trachten te bezielen met de vlammen van het heilig vuur der ware democratie: douairière Klepperman van Vollenbuydel enz. door onze partij op een positief-christelijken grondslag te stellen en overste Donnerstein door haar een militant karakter te geven en freule Specht Spiereling door haar een artistieken inslag te verleenen, en de familie Van Hes Bips door zuivere betrekkingen met Egypte, en zoo meer. De menschen moeten dan ook wel gevoeld hebben, dat er een geweldige kracht van onze partij uitging, want we kregen de gèkste leden, ik bedoel uit de gekste kringen. Er was een meneer, die schreef, dat hij in mij den man zag, die Nederland zou verlossen uit de poel van zonde en ellende, want hij proefde in mij een vroom gemoed en de ware godsvrucht, zoodat ik dien meneer onmiddellijk tot plaatsvervangend voorzitter heb benoemd, op een salaris van *f* 20.000.—. Daarvoor hoefde hij niets anders te doen, dan in vergaderingen te zeggen, wat hij in mij zag, want tenslotte is het zoo, dat wij ons licht niet onder de korenschoof hoeven te steken en zeker niet als de wereld erom roept. „De lendenen omgord", zei Brederoo, „en brandende lampen", wat wij niet lètterlijk moeten opvatten, maar in den zin van de korenschoof voornoemd, n.l. symbolisch.

Toen er nu zoo'n belangstelling voor onze nieuwe partij bleek te bestaan, zei meneer Polak, of liever Polak zonder meer, want tenslotte is het een schoelje, die ik nog niet in de slèchtste partij zou wenschen, waarmee ik overigens niets van de partijen zeggen wil, toen zei die Polak dus, dat hij de partij een hèchte financieele basis wilde verschaffen, opdat zij de stormen van den tijd en zoo (ja, zoo mooi praatte die fielt) zou kunnen weerstaan, en daarom vroeg hij van alle oprichters en verdere actieve Wadevepajers een belangrijke som, om die basis te leggen. In een van de dagelijksche besprekingen die wij hadden op ons vòorloopig Hoofdkwartier (Bazelstraat 11) zei hij me, dat de Douairière een paar mille had beloofd, en de overste ook zooiets, en zelfs de ouwe Flick Flooyenstein, en Van Hes Bips niet te vergeten, die een heele plantage schonk. Ik heb toen niet achter willen blijven, want tenslotte werpt het zaad, dat in vruchtbare aarde gestrooid wordt, duizendvoudige vrucht af, en ik dacht dat de „Wadevepa" wel vruchtbaar zou worden, en daarom gaf ik 25 mille. Meneer Polak zei, dat hij ze zou beheeren, met al het andere geld, dat zou binnenvloeien, en daarom vertrouwde ik het hem toe, wat ik achteraf niet had moeten doen, maar de toekomst ligt dikwijls in allerlei sluiers voor ons verborgen, zooals dat schilderij op die Unie-tentoonstelling, en het is ons niet gegeven zelfs maar achter een tipje te kijken, zoodat wij ons lot vol vertrouwen in handen van de hoogere machten moeten leggen, wat niet wegneemt, dat ik meneer Polak mijn 25 mille gegeven heb en nu zijn ze weg, waarmee ik maar zeggen wil, dat wij nooit te oud zijn om een vingerwijzing van hoogerhand te begrijpen en op te volgen. Ik heb mij dan ook onmiddellijk uit de „Wadevepa" en de Unie teruggetrokken, wat een verschrikkelijken slag is voor beide partijen, die ze waarschijnlijk wel niet te boven zullen komen. De „Wadevepa" is tenminste nu al ontbonden en Polak is voortvluchtig met de secretaresse van de propaganda-afdeeling en een opgeplakte snor, wat mij verzekerd is door onze werkster Ali, die een nicht heeft, waarvan de man ambtenaar is bij M.S., waar die verloopen groenteb... Zonderhaaf altijd zijn steun komt halen. Zonderhaaf nu had ze samen gezien, hoewel ik mij nooit afgeef met sujetten... Zonderhaaf, die aan lager wal is ge... omdat hij niet de wegen des Heeren b... bewandelen en in politiek gingen doen plaats van in aardappelen, waartoe schepping hem tenslotte had voorbeste... heb ik toch de hoorn mijner mildheid ... opend en Zonderhaaf per aangeteeken... een kwartje gezonden, want ik geloof, ... die opgeplakte snor een belangrijke ... wijzing zal vormen, en Zonderhaaf ziet ... die manier, dàt wie goed doet goed ... moet, want tenslotte is een kwartje een ... bedrag voor zoo'n nietsnut.

Gérard zei, toen de slag ons getrof... had en ik in een geweldige opwelling ... allerlei kokende instincten brandende wo... den rondslingerde, dat ik dat niet had m... ten doen, maar mij ootmoedig had moe... buigen voor den wil van iets hoogers, ... wij toch niet vermogen te doorgrond... maar dat onze paden bepaalt zooals tw... maal twee vier is, maar ik vind, dat aan ie... geduld een keer een eind komt en tenslo... is Polak een vuile jood, wat ik altijd al ... gezegd heb, maar niemand wou me gelo... ven. Er zijn ook tijden, waarop al ... schoone woorden ons niets helpen, om... er gehàndeld moet worden, omdat er dàd... gedaan moeten worden. Of is 25 mille so... een kleinigheid? Ik zou het wel van ... daken willen schreeuwen, als ik me niet z... zou compromitteeren, dat de joden sm... rige bedriegers zijn, en Polak van de U... in het bijzonder, maar ik doe het niet, w... tenslotte is de Misthoorn er ook nog, en ... denk, dat ik nu maar een abonnement nee... omdat er toch wel iets waars zit in di... strijd tegen de joden. Ik zal tenminste e... vlammend protest richten tot het Driema... schap van de Unie, waarin ook nog aller... joden zitten, die zich gedragen alsof ze al... maal 25 mille hebben om te laten stelen, w... natuurlijk kale bluf is.

U begrijpt wel, dat ik me nu ga terugtre... ken uit het openbare leven. Goddank h... ik nog niet te werken voor den kost, w... ik heb nog 25 ton over. (Hoewel het w... voor de mindere standen natuurlijk e... zegen is). Ik ga mij in stilte bezinnen ... dezen tijd, want misschien zit er wel i... goeds in. Allicht vindt u me dan later n... eens terug. Serena en Gérard (die theolog... studeert) groeten u ook.

JEROBEAM AARZELAE...

De Misthoorn is een ONAFHANKELIJK politiek weekblad, dus niet het orgaan eener politie... partij of beweging. De Misthoorn is gewend de dingen te zeggen zooals ze zijn, zonder aanzi... des persoons. Wie den strijd voor waarheid wil steunen, abonneere zich op De Misthoorn.

DE STEM DER PERS.

In „Signal" trekt Horst Claus een vergelijking tusschen de politiek van Wilson in den wereldoorlog en die van Roosevelt thans. Op inzichtelijke wijze beschrijft hij hoe de kliek der Amerikaansche oorlogshitsers erin geslaagd is het volk der Vereenigde Staten langzaam maar zeker te doen inleven in de begrippen en den toestand van een oorlog en bevestigt daarbij de meening van onzen buitenlandschen medewerker, zooals die in ons vorig nummer naar voren werd gebracht. Welke middelen de Amerikaansche oorlogsdrijvers hebben toegepast, geeft het volgende citaat weer:

„Onpopulaire woorden door populaire te vervangen en er een nieuwe beteekenis aan te verleenen, is een oude methode van agitatie. Niets is zoo populair in de Ver. Staten als het woord „vrede", niets zoo aangenaam als het woord „neutraal". Sedert 1937, sedert den tijd, waarin Roosevelt den grooten draai tegen de door hem als „aanranders" betitelde, vooruitstrevende staten Duitschland, Italië en Japan ondernam, spreekt hij steeds weer van „vrede" en „neutraliteit".

Neutraal was vroeger hij, die zich nergens inmengde. Deze opvatting corrigeerde Roosevelt reeds in Maart 1939, toen hij de meening uitte, dat de zaak van den wereldvrede door het bestaan van de Amerikaansche netraliteitswetgeving niet bevorderd werd en niet bevorderd wordt. In zijn laatste consequentie beteekent zulks: hoe meer de U.S.A. voor den vrede aan het werk waren, des te minder neutraal gedroegen zij zich. Het woord „neutraal" pakt den eenvoudigen man ook daar, waar het een nieuwe beteekenis kreeg, en ten slotte loopt deze ontwikkeling uit op het parool, dat in 1917 al eens werd verkondigd en dat luidt: „Oorlog, om den oorlog te beëindigen."

Met het vervalschen der begrippen begon ook de strijd om de neutraliteitswet. Senator Pittman, die het voorstel tot deze wet indiende, gaf haar den titel „Vredeswet van 1939". De naam was zoet, welluidend en verleidelijk — de inhoud was een doodgewoon zaakje: de opheffing van het wapenembargo. In 1940 ging Roosevelt een stap verder. Den „weg van den vrede open te houden, gelukt slechts dan", verklaarde hij in April naar aanleiding van het vijftigjarig bestaan der Pan-Amerikaansche Unie, „wanneer wij er op voorbereid zijn, geweld met geweld tegemoet te treden."

De reactie daarop was niet zoo gunstig als hij had verwacht, en dus verkondigde hij op 11 September van hetzelfde jaar voor de vakvereeniging van transportarbeiders en chauffeurs: „Wij zullen niet deelnemen aan vreemde oorlogen, en wij zullen ons leger, onze marine en ons luchtwapen niet buiten het Amerikaansche werelddeel in vreemde landen ten strijde sturen, behalve" — en hier liet hij de deur open — „in geval van een aanval". Ook deze zin houdt een woord in, waaraan hij een nieuwe beteekenis verleende. Destijds beteekende „buiten het Amerikaansche werelddeel" nog heel iets anders dan tegenwoordig, nu de Atlantische eilanden reeds tot het domein van Amerika zijn gaan behooren.

In Philadelphia onderstreept Roosevelt in October 1940 zijn wil, al zijn levensdagen slechts voor den vrede te werken; in Boston verzekert hij aan het eind van dezelfde maand den „vaders en moeders nog eens, dat hun jongens niet in een vreemden oorlog worden gestuurd". De herkiezing in November biedt hem de mogelijkheid, nog een stap verder te gaan. Begin 1941 ziet hij in zijn Congres-rede den oorlog voor de U.S.A. noodzakelijkerwijs komen, „in het geval dat de dictatoren den oorlog zouden winnen". De nieuwe beteekenis van het begrip „neutraliteit" heeft hij in het land verbreid, het isolationistische principe bleef behouden, daar Roosevelt alleen over de verdediging van Amerika en de Amerikaansche belangen spreekt, de betiteling „aanvaller" is van meet af aan den tegenstander in de schoenen geschoven, daar diegene een aanvaller wordt genoemd, die het opdringen der USA in den weg staat.

Wie niet zelf nadenkt, dien wordt het slagwoord „oorlog, om den oorlog te beëindigen" in den mond gelegd — en daar is het: het woord: „oorlog", het vervalschen van de begrippen door Roosevelt heeft den USA-burger daarmede vertrouwd gemaakt.

Gesteund wordt deze stemming door de militaire maatregelen, die in de plannen voor een gigantische uitbreiding van leger, marine en luchtwapen, doorsijpelen. Steeds en steeds weer wordt de record-eerzucht der Amerikanen aangewakkerd, om de grootste vloot ter wereld, de snelste en grootste vliegtuigen, de geweldigste tanks te bouwen. Er worden den Amerikanen aspecten geopend, die de moeite waard zijn. Niet alleen de Azoren, meer nog de Fransche bezittingen, West-Indië, dan Nederlandsch-Indië, Singapore. Zeker de USA hebben geen land noodig, om te kunnen leven, dat weet de doorsnee-Amerikaan ook. Maar de vooruitzichten zijn verleidelijk, ze stimuleeren den oorlogslust.

Daarbij komt dan het vooruitzicht op het groote „zakendoen". Een onderzoekingscomité, dat getest had, om welke beweegredenen de USA in 1917 in den oorlog waren getreden, stelde ondubbelzinnig vast, dat de USA-kapitalisten hun beleggingen wilden redden. Daarop slaat ook Roosevelts sarcastische opmerking te Chautauqua. Maar de rekening is steeds dezelfde. In de eerste maanden van dezen nieuwen oorlog trekken de Vereenigde Staten hun schepen uit de strijdzône terug. Zij boeten daardoor een zaak in, voor hetwelk zij een kleine compensatie zagen in een verhoogd scheepsverkeer met Zuid-Amerika, waaraan de Britsche schepen grootendeels moesten worden onttrokken. De Vereenigde Staten willen echter meer, en daarom gaan zij aan Engeland verkoopen; zij verkoopen zonder eigen risico, omdat Engelsche schepen de goederen afhalen. Zij leveren, en hopen in den toekomst betaald te worden.

Teneinde nu de interventie-plannen van enkele groepen en belanghebbenden bij de groote massa van het Amerikaansche volk populair te maken, bedient Roosevelt zich van de „kaatsbal-methode'. De door hem geworpen ballen worden door zijn vrienden zoolang gejongleerd, totdat de toeschouwers hebben geleerd, automatisch den worp van de ballen te volgen. Eerst dan neemt hij den bal terug en stelt zich met een buiging voor als de hoofdpersoon.

Den eersten bal gooide hij in Juni 1938 op, toen de voorzitter van het buitenlandsch comité, senator Pittman, aankondigde, dat het Congres opgevorderd zou worden, de neutraliteitsacte te wijzigen. De openbare meening in de Vereenigde Staten, hoorde hieruit de oorlogsfanfare en beschouwde met mishagen deze proefballon. Dus liet de aanstichter het plan weer bruusk vallen. En toch gaf hij daarmede aan de interventionisten het wachtwoord. Een jaar later is de oorlogspsychose daar, en de neutraliteitswet doorliep het Representantenhuis en den Senaat. In 1938 was het de persoonlijke meening van den heer Pittman, een jaar later is het de volksmeening, die Roosevelt zal uitvoeren. Aldus werd de bal, dien hij opgooide, als de wil van het volk teruggekaatst.

Nog een andere episode werpt licht op de methode van den president: als Roosevelt, in den tijd, dat hij de oorlogsfanfares nog slechts zachtjes mocht doen hooren, aan U.S.A.-vlootmanoeuvres wil deelnemen, stuurt hij een alarmeerend bericht de wereld in, volgens hetwelk de president zich eventueel gedwongen zou zien zijn reis af te breken, en wel „tengevolge van verschrikkelijke nieuwsberichten uit Europa". De nieuwsberichten kwamen niet, de president bezichtigt. Maar de volksstemming is in opwinding gebracht.

Mevrouw Roosevelt speculeert op de sentimentaliteit van de vrouwen; zij bewerkt onvermoeid de volksmeening door radiopraatjes, redes en journalistieke arbeid (haar z.g. „dagboek" verschijnt in duizenden U.S.A.-kranten. Voor vrouwelijke studenten verklaart zij pathetisch: „Ik heb vier zonen, waarvan er twee bij de marine zijn. Ik wil ze net zoo min verliezen als iedere andere moeder. Maar er zijn toch dingen, waarvoor het beter is te sterven, dan ze te laten gebeuren." Welke dingen er bedoeld worden, lichten andere partners toe, die van de verdediging der humaniteit, democratie en wereldcultuur spreken. Wie het is, die al deze dingen bedreigt, wordt even onvermoeid door Stimson en Knox verklaard, die — tezamen met eenige democratische senatoren — steeds eenige stappen verder gaan dan Roosevelt om hem aldus gelegenheid te geven, ten eerste en ten tweede hem zelf tot maatregelen te dwingen, die dan schijnbaar door den wil van het volk verlangd worden."

Het artikel besluit:

„Door de minderheid de meerderheid te kunnen leiden — na de bezetting van IJsland had Roosevelt deze verandering misschien zelf met verwondering vastgesteld — dat legt het lot der nàtie in de hand van één man.

En dàt is het doel van Roosevelt. Of hij nu de intrede in den oorlog reeds thàns wil, of eerst morgen."

De Joden moeten UIT het muziekbedrijf!

Als gevolg van de verordeningen van den Rijkscommissaris, is het verboden voor joden om als **uitvoerende** musici in het publiek op te treden.

Dientengevolge treft men, noch bij musici in concertuitvoeringen, noch in strijkjes, noch in de film, noch als radioconcert- of cabaretzanger joden aan.

Het is den joden verboden als componist hun werken te doen opnemen op gramofoonplaten. Musici, componeerend of uitvoerend kunnen hun werken dus niet meer **ten gehoore** doen brengen.

Als logisch geheel zouden ze dus ook hun werken niet meer moeten kunnen doen **lezen** of **uitgeven.**

Ook zou het niet meer mogelijk moeten kunnen zijn, dat hun werken door joden werden uitgegeven. Nog minder, dat werken van niet-joden door joden werden uitgegeven. Daarop aansluitende is het even onlogisch dat de opbrengst van het cultureele werk van niet-joden door joden geincasseerd wordt of door joden daarop of daarmee een winst behaald zou worden.

Wil er dus een aansluitend geheel bereikt worden, dan moesten, na de verdwenen uitvoerende joodsche musici, thans nog uit het muziekbedrijf, dat een propagandistisch en cultureel bedrijf is alle personen verwijderd worden, die in eenig, meer of minder rechtstreeksch verband staan met deze uitgeschakelde categorie, t.w.: joden, die werkzaam zijn als muziekuitgever of muziekgrossier;

joden, die in deze zaken als employé werkzaam zijn;

joden, die werkzaam zijn als gramofoonplaten-importeur, grossier of handelaar;

joden, die betrokken zijn bij het incasseeren van de auteursgelden, die aan niet-joden toekomen en joden, werkzaam op bureaux, die met het incasseeren van auteursgelden belast zijn.

Nog steeds worden werken van joodsche componisten uitgevoerd in de radio-uitzendingen der Nederlnadsche Omroep. Aangezien een programma maar een afgepast aantal werken kan bevatten, nemen deze werken de plaats in van composities van niet-joden. Temeer is dit logisch, omdat bij den omroep zelf zoowel als bij het kantoorpersoneel geen joden werkzaam mogen zijn.

Een doelmatige en evenredige ariseering is dus pas verkregen indien alle bovengenoemde instanties van joden gezuiverd zijn.

VAN LICHT EN DONKER. FRITS

Mijn zoon is acht jaar, en daarom mag hij om acht uur naar bed. Ik weet wel, dat dat geen regel is, die men consequent kan toepassen naarmate de jaren voortschrijden. Mijn vrouw merkt wel eens op, dat acht uur voor een achtjarigen jongen veel te laat is, en dat hij om zeven uur in zijn bed hoorde te liggen. Zij plaagt mij dan en zegt: „Dat is heelemaal niet nationaal-socialistisch!" Dan lach ik maar zoo'n beetje, want ik weet, dat zij den draak steekt met mijn geestelijk radicalisme, waarop, naar haar inzicht, de bedtijdregeling een inbreuk maakt. In den grond van haar hart vindt ze het maar wàt fijn, dat ze een nationaal-socialistischen man heeft!

Frits vindt het natuurlijk prachtig, dat hij pas om acht uur naar bed hoeft. En hij weet, dat hij vader achter zich heeft staan. Want vader houdt erg veel van het uur, dat ligt tusschen den avondmaaltijd en de klok van acht. Dan kan hij eens rustig met Frits praten, zoo over allerlei problemen des levens, die ook de kinderziel beroeren. Als het mooi weer is gaan we een wandelingetje maken, en als het guur is kruipen we rond den haard. Die is wel niet wàrm, maar moeder heeft er rood papier in gestopt, met een electrisch lampje, en dat lijkt erg gezellig. Want niet alle warmte hoeft van de kolen te komen, die er niet zijn... Wij hebben het vaak echt fijn warm, met ons roode lampje in een kouden haard. Dat komt, denk ik, omdat wij al een gloed in ons dragen, de gloed van ons ideaal, het vuur van onzen strijd...

Merkwaardig, zooveel gedachten als Frits kan opwekken in dat enkele uur van gesloten samen-zijn, 's-avonds, — in die weinige oogenblikken van hechte gezinsbeleving. Frits praat honderd uit, over de school, over de vriendjes, over de ouders van Peter, die „anti" zijn, en over de ouders van Erik, die „pro" zijn, en over de ouders van Max, die Jood zijn.... Ook spreekt hij over den dominee van de namiddag-catechisatie, waar ik hem tòch steeds heenstuur al vindt hij het walgelijk-vervelend, en al preekt de dominee voor gesloten zieltjes. Soms komt Frits thuis met opgetogen verhalen over een schoolvoetbalwedstrijd dien zijn klas gewonnen heeft. „Nou vader, en het stond nog stéèds twee-twee hè, en we krégen d'r geen bal meer in, want die anderen waren sterk hoor, en toen ineens vlàk voor het eind, want de scheidsrechter wou nèt fluiten, toen schoot Bouke van der Wal d'r nog een in, hé. Oet-oei, wat hadden die lui de smoor in, vader!"

Soms vertelt Frits minder prettige dingen. „Vanmiddag hebben ze Erik afgerost, vader. Je weet wel, Peter en Dirk en Willem en die andere rot-lui." (Dat zijn anti-zoontjes). „Ik heb Erik geholpen, en Robert ook. Maar zij wàren met veel meer. Ze hebben Erik z'n bloes kapot gescheurd en z'n hoofd bloedde. Ze riepen steeds: „Toe nou Kwikkie, toe nou, dappere fascistenjongen, laat nou eens zien wat je waard bent!", en dan vielen ze weer met z'n allen op 'm aan. Mij hebben ze niks gedaan. Dat komt zeker, omdat jij zoo'n hoogen rang hebt, hè vader? Dan durven ze natuurlijk niet!"

„Wat deden de onderwijzers nou eigenlijk?" vraag ik in zoo'n geval belangstellend.

„Nou, die waren natuurlijk niet te zien hè. Alleen meneer Bikker stond boven voor 't raam te kijken, maar hij deed niks. Het was zijn klas niet, zie je". Ja, dat is natuurlijk een groote moeilijkheid. Stel je voor, dat je je zou bemoeien met kinderen uit de klas van een collega... Dat kan de grootste chicanes geven. Formeel is het wellicht niet eens te verantwoorden. En bovendien, je moet oppassen. Help je een kind van nationaal-socialistische ouders, dan ben je opgeschreven. Dan sta je op de verdoemlijst. Heden gij, morgen ik. De oorlog is nog niet gewonnen...

Vandaag had Frits een zeer bijzonder verhaal.

„Waarom is jouw vader nog niet naar Rusland?" had Peter gevraagd.

„Eh... nou... waarom is jòuw vader er niet heen?" vroeg Frits.

„Omdat mijn vader 't niet hóeft", zei Peter. „Maar jouw vader mòet het".

„Wie heeft dat gezegd?" informeerde Frits.

„Heeft mijn vader zelf gehoord. Van iemand die iederen dag met den trein reist, en dan altijd met de Duitschers spreekt. Jullie moeten van de Duitschers, omdat ze 't anders verliezen".

„O", had Frits gezegd, en hij had er verder over gezwegen. Maar 's avonds vroeg hij:

„Is dat waar, vader? Moet jij ook naar Rusland?"

„Welnee, malle jongen. Wij mòeten niets. Als wij gaan, is dat uit eigen beweging, omdat we 't zelf willen".

„Wil jij dan niet, vader?"

„Nou, en òf, Frits. Maar ieder die wil, kàn nog niet gaan. Er moeten hier menschen in Holland blijven, bijvoorbeeld om jou te helpen, en Erik en Robert, als die anderen jullie wat willen doen".

„O ja". Ingespannen denkt hij na. Dan zegt hij, verbaasd over eigen vinding:

„Wat gèk eigenlijk, hè vader, dat zooiets moet. Vind jij dat ook niet?"

Natuurlijk, Frits, dat IS gek. Dat is waanzinnig gek. Ik zou óók naar Rusland moeten gaan. En de vader van Erik ook. Wij zijn nog jong, wij zijn nog strijdlustig. Maàr wij kùnnen niet, Frits. Om jou niet, en om je moeder niet. Nòg niet. Misschien straks, over een jaar, of twee jaar. Maar is het dan nog noodig.

Bah, klein-Nederland, waarom zijt ge in dit éène groote niet eensgezind? Waarom zijt gij de vrouwen en kinderen van die dapperen aan het Oostfront niet tot STEUN, inplaats van hen te terroriseeren? Wordt uzelf, Nederland!

Hitler vecht voor de Arbeiders

Boeken over den Führer

ADOLF HITLER:

MEIN KAMPF

GEWONE UITGAVE IN ÉÉN BAND
780 bladzijden
PRIJS . . . . f 5.65

Twee Deelen, tezamen
780 bladzijden
PRIJS (ingenaaid) . . . f 4.45

TORNISTER-AUSGABE
780 bladzijden
PRIJS (gebonden) . . . f 5.65

Het boek, dat in geen gezin mag ontbreken!

ADOLF HITLER:

MIJN KAMP

HOLLANDSCHE UITGAVE IN PRACHTBAND

PRIJS . . . . f 4.70

DAS REICH ADOLF HITLERS

EEN PRACHTIG FOTOBOEK VAN DE GROOTWORDING VAN DUITSCHLAND.

PRIJS SLECHTS . . . f 1.20

BENITO MUSSOLINI

door GIORGIO PINI
PRIJS SLECHTS . . f 2.95

HEINRICH HOFFMANN FOTOBOEKEN:

Mit Hitler im Westen

PRIJS . . . . f 3.90

Hitler in seiner Heimat

PRIJS . . . . f 2.—

GEORGE SCHOTT

Das Volksbuch vom Hitler

PRIJS (gebonden) . . . . . . f 3.50

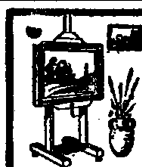

MISTHOORN-BOEKHANDEL

Leidschestraat 85 - AMSTERDAM - Telef. 38895

Bestellingen worden ook uitgevoerd na storting van het verschuldigde bedrag op giro-nummer 322600 met vermelding van het (de) gewenschte boek(en).

AMSTERDAM

PRACHTCOLLECTIE Moderne SCHILDERIJEN in elk genre Speciaal adres voor omlijstingen
HET LIJSTENHUIS
J.G. BALKSTRA
BILDERDIJKSTR. 207 Tel. 81253

Wat Gorrée niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrée
GERARD DOUSTRAAT 3-5 TEL. 20787

AMSTEL 14, bij de Munt,
daar komen kameraden.
Dat 't daar dus steeds gezellig is,
laat zich gemakk'lijk raden.
„ET JOLDENE TONNSCHE"
AMSTERDAM.

Er is maar één

W. H. MIERSEMANN
Bontwerker - A'dam - Vakdipl. Leipzig
J. Luykenstr. 76, Tel. 28682, Giro 301276
Prachtige collectie ZILVERVOSSEN,
BONTMANTELS NAAR MAAT
PELLERINES, Repareeren, Moderniseeren
zaak van vertrouwen

M. ZEILMAKER — AMSTERDAM
Schrijfmachinehandel
Marnixstraat 7 — Telefoon 48616
Levering en reparatie van alle kantoormachines

ZUIGERS
Wij fabriceeren (gieten) zuigers voor iederen motor
Alle typen FORD met olieveer onder de pen
N.V. Handel-Mij. Otto Müller
Kerkstraat 425-427 - AMSTERDAM-C.

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen CAFÉ TRIP
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

PIERRE SAAF
Kunstfotograaf
voor het maken van:
LEGITIMATIE
en PASFOTO's
Honthorststraat 8 — Telefoon 90842

ARNHEM

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 1b — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

GARAGE „VITESSE"
Reparatie en Stalling
Rijwielstalling 2½ ct.
G. DIEDERICH
VELPERPLEIN 6 — ARNHEM

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR. 77 A'DAM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

HAARLEM

Koopt niet in joodsche zaken
Koopt niet in warenhuizen
(adv.)

DEN HAAG

IEDER SOORT UNIFORM
Speciale coupe
COUPEURSBEZOEK DOOR GEHEEL NEDERLAND
Dames-, Heeren- en Uniformkleermakerij
B. DADEMA & Zn.
Stevinstraat 128a - Scheveningen (Z.H.)

BLOEMENMAGAZIJN „JOTY"
224 a. Laan van Meerdervoort
Telefoon 334850 — DEN HAAG
Levering door het geheele land.

Uniformpetten, W.A.-Mutsen
PETTENFABRIEK
JACQ. A. MULDERS
Cornelis Speelmanstraat 3 - Tel. 720321
DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 116520 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- en SLAAPKAMERS

TASSERON Kleedingbedrijf
GABR. METSUSTRAAT 74 - Tel. 33.22.07
DEN HAAG
Uniformen - W.A. en P.O. - Koppels
Rijbroeken - Tuniek
ook alleen Overjassen
Stoffen van KRANTZ & ZOON, Leiden

Koopt bij onze Adverteerders.

eet meer haring

NIJMEGEN

Voor alle soorten brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

U zoekt geldbelegging?
Wij dienen U van advies
Adres verkrijgbaar op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 NIJMEGEN

Kameraden, koopt bij kameraden
(adv.)

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941,
Kringhuis N.S.B. Nijmegen

ROTTERDAM

J. FRANKEN
Dames- en Heerenkleermakerij
Kleiweg 88 b - HILLEGERSBERG
Coupeursbezoek door het geheele land

WANDVERSIERING
in groote verscheidenheid.
P. D. DOODEWAARD Kzn.,
Noordmolenstraat 26 — Tel. 43910
Rochussenstraat 52, in aanbouw,
(DIJKZIGT) - Rotterdam.

VOOR BETER BROOD EN BANKET
H. C. PELETIER — ROTTERDAM
Benthuizerstraat 91 — Telefoon 41386

J. KIELBURG
1e Middellandstraat 62
ROTTERDAM
KLEERMAKER
UNIFORMEN EN CIV...

BOUW- EN AANNEMERSBEDR...
J. TROMP
Telefoon 71972
Burg Hoffmanplein 78 — Rotter...

UTRECHT

SCALA-THEATER — UTRE...
Potterstraat — Telefoon 18461
Van 8 t.m. 9 October
EEN MODERNE ROBINS...
Een spannende avonturenfilm der ...
met
Herb. A. E. BÖHME en
MARIELUISE GLAUD...
Vooraf: Tobis Holl.- en Ufa-wereldnie...
Toegang elken leeftijd.

J. H. DE GROOT
Koekoekstraat 15 — UTREC...
Goud, zilver en horloges
Herstelinrichting

Woninginrichting „W...
ANTH. MATTHAEUSLAAN 35a
UTRECHT — Telefoon 12...
Vraagt nu aan ons eens p...
„Alles voor Uw woning"

Voor alle soorten brandsto...
G. HARTMAN
Burg. v. d. Voort v. Zijplaan
UTRECHT — Telefoon 15...

GALESLOOT N.V.
...derhandel en Schoenmake...
Vinkenburgstraat 7
Telefoon 18524 — UTRECHT

H. HAGENS STOOMWASSCH...
Gildstraat 159 - Telefoon 11595
UTRECHT
VRAAGT TARIEVEN

Kent U het nieuwste boek HANS SCHADEWALDT al? Zoo niet, bestel dan nog hed...

Was will Roosevelt
4 kaarten en talrijke interessante foto's.
PRIJS (geb.) slechts f 2...
Verkrijgbaar in den MISTHOOR... BOEKHANDEL, Leidschestraat ... AMSTERDAM of na storting van verschuldigde bedrag op gironum... 322600 ten name van STICHTI... „DE MISTHOORN", AMSTERDA...

K 199